

Krajem svatého Antonínka

Cena 20 Kč

ČASOPIS OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

KVĚTEN - ČERVEN 2012

VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM • HLUK • BLATNIČKA
• BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA • MALÁ VRBKA
• JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA • VÁPENKY • VESELÍ NAD MORAVOU

27

Kameňáček se rozloučil se zimou

Poslední březnový den přinesl na Slovácku pořádnou zimu doprovázenou silným větrem. O to pádnější důvod měli členové Kameňáčku v Ostrožské Lhotě vynést Morenu, a tak se definitivně rozloučit se zimou. „Letos jsme šli podruhé. Nechali jsme se inspirovat na Staré Myjavě, kde tento

zvyk udržují. Ve Lhotě jinak už dlouhá léta vynáší Morenu děti ze školky,“ informovala jedna z vedoucích Kameňáčku Ludmila Hájková.

Text a 5x foto: Lenka Fojtíková

Členové Kameňáčku nejdříve prošli s Morenou od školky obcí až na most u potoka.

Na mostě Morenu zapálili a vhodili do vody. „Tím jsme se symbolicky rozloučili se zimou, nemocí, smrtí a vlastně vším negativním,“ vysvětlila Ludmila Hájková.

Do zpěvu jim vyhrávali muzikanti z cimbálové muziky Višňa.

Po zapálení Moreny a vhození do potoka, děvčata nazdobila větvíčku barevnými pentlemi a kraslicemi. Tzv. „létečko“, coby symbol léta potom členové Kameňáčku přinesli zpět do vsi.

Společný snímek všech odvážlivců, které neodradilo ani velmi chladné počasí. Nejmladší mezi nimi byla letos tříletá Janička Bachanová.

Milí čtenáři,

od vydání posledního čísla došlo k mnoha změnám. Zamrzlá příroda rozkvetla do neopakovatelné nádhery, kterou můžeme vnímat nejen zrakem, ale také čichem. Venku to v těchto dnech prostě nádherně voní. Uši zase

potěší zpěv nej-
různějších ptáků.

V uplynulých měsících ale obyvatelé Hornácka a Ostrožska potěšilo také mnoho akcí, které se v těchto

na kulturu bohatých regionech uskutecnily. Pokud nám na to síly stačily, snažili jsme se vše dokumentovat a mapovat.

Mnohé určitě zaujme vzpomínání Pavla Jurčky, který je vedoucí historické skupiny Memento mori. Ta si letos připomíná dvacet let existence. Rozhovor s katolickým knězem z Malty P. Eliášem Vellou zase poodhrne roušku jeho služby exorcisty. V tématu jsme se zaměřili na ženy, které se staly kostelnicemi. V časopise jsme ani tentokrát nezapomněli na mláď. Své tajné sny a přání v rozhovoru prozradila talentovaná zpěvačka Lucie Rybníkářová z Hluku. No, a v Hluku ještě chvilku zůstaneme. Tamní budova sokolovny byla totiž postavena přesně před pětadesáti lety. Rovných osmdesát let potom koncem dubna oslavil promítač Jaroslav Kupec, který v hluckém kině promítá filmy více než šedesát roků. Na sportovních stránkách upozorníme na nejmladšího trenéra fotbalistů, šachisty ve Veselí nad Moravou, mladé hokejisty v Uherském Ostrohu a úspěšné tažení veselských házenkářek. Nejrozličnějších zpráv a fotografií je prostě spousta, takže si počte snad každý.

Tímto číslem se loučím se všemi čtenáři a příznivci časopisu. Od května totiž začínám pracovat pro nový týdeník v okrese Uherské Hradiště. Všem, s kým jsem se při putování po Hornácku a Ostrožsku setkávala, děkuji za ochotu, vstřícnost a pomoc při výkonu mé práce. Měla jsem to štěstí, že jsem na svých cestách potkávala milé a ochotné lidi. Lenka Fojtíková

Hluk

4 Košť zelí byl opět rekordní

Hrubá Vrbka

6, 7 Skřítci se scházejí pět let

Hornácko, Ostrožsko

10 Půst a Velikonoce obrazem

Uherský Ostroh

12, 13 Memento mori slaví dvacetiny

Blatnička, Nová Lhota, Suchov

14, 15 Téma: Ženy ve funkci kostelnic

Blatnice pod Sv. Ant.

16, 17 Rozhovor s P. Eliášem Vellou z Malty

Hluk

24, 25 Jaroslav Kupec nechal srdce v kině

Blatnice pod Sv. Ant.

26 Blatnice pomáhá Haiti

Velká nad Veličkou

29 Velická latka zná své vítěze

Veselí nad Moravou

31 Házenkářky vyhrály interligu

Hrubá Vrbka

32 Připomínka osvobození

Ostrožsko – Hornácko

32-38 Zpravodaj MAS

Krajem svatého Antonínka, regionální periodikum, povoleno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 18131, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uherský Ostroh, PSČ 687 24 • **Redakce:** Lenka Fojtíková (fojtikova-l@seznam.cz, tel. 777 331 582 a 774 831 582), Hynek Zdeněk, Antonín Vrba, Stanislav Dufka • **Jazyková úprava:** Mgr. Zdeňka Pokorná • **e-mail:** mikroregion@ostrozska.cz, www.ostrozska.cz, cena výtisku 20 Kč • **Design, grafické zpracování:** Grafické studio Joker, Uherské Hradiště • **Tisk:** Joker, s. r. o., Masarykovo nám. 35, Uherské Hradiště, tel. 572 551 155.

Foto na titulní straně: Vynášení Moreny v Ostrožské Lhotě (Foto: Lenka Fojtíková).

Uzávěrka pro posílání příspěvků do dalšího čísla: 15. červen 2012

Hradišťan zve na Antonínek

Od roku 2005 se na Blatnické hoře konají koncerty. Organizátoři se vždy snaží vybírat kapely a interprety tak, aby jejich vystoupení mělo kulturně-duchovní přesah. Letos proto pozvali Hradišťan s uměleckým vedoucím Jiřím Pavlicou. Koncert se uskutečnil v přírodním areálu, kde se slaví pod širým nebem mše svatá, 9. června od 17 hod. Hosty budou blatnické děti. Výtěžek poputuje na obnovu tohoto poutního místa.

(lef)

Kuchařka je bestsellerem

Velkou pozornost vloni o Velikonocích budilo představení tehdy zbrusu nové knihy s názvem Jak se dříve žilo a co se jedlo v Hluku aneb Opomíjená jídla a zvyky. Jejími autory jsou manželé Marie a Josef Lekešovi z Hluku.

Zřejmě tehdy nikdo netušil, že se tato kniha, která zdaleka není jen kuchařkou, jak by si někdo mohl myslet, stane bestsellerem.

„Chtěli jsme ji vydat v nákladu tisíc kusů, na což jsme potřebovali sto tisíc korun. Pro důchodce to není malá částka. Uvažovali jsme, že s manželem budeme muset obětovat, co máme uspořené na pohřeb.

Nakonec ale vše zainvestovalo město. Starosta ale přitom nejdřív pochyboval, že to nikdo nebude kupovat, protože podobných knížek už bylo napsaných hromady. No, a vidíte! Už se jich prodalo jedenáct tisíc! To nikdo nečekal!“, řekla při koštu zeli Marie Lekešová.

(lef)

Na zelném koštu v Hluku opět padl rekord v počtu vzorků

Aniž by se o to organizátoři nějak zvlášť snažili, padl v neděli na koštu zelé v Hluku opět rekord. Zatímco vloni se pořadatelům sešlo 173 vzorků a zapsali se tak do České knihy rekordů, letos košt nabídl ještě o čtyři vzorky zelí více.

„Sám jsem překvapený. Některé jsou i ze Slovenska,“ prozradil neúnavný organizátor Antonín Vrba, který košt stihl moderovat, natáčet i fotit. Vítězství přál děvčatům z Nové Lhoty, protože mu dodaly patnáct vzorků.

Nakonec se ale z výhry radoval Martin Kománek z Velké nad Veličkou. Druhá příčka patřila Petře Ondrůškové z Místřic a bronz putoval s Hanou Salvetovou do Bojkovic. Na čtvrté příčce stanul Vít Hráček z Hluku. V první desítku se umístil ještě další Hlučan - Oldřich Dědeček.

Radost z úspěšné akce neskrýval starosta Hluku Jan Šimčík. „Loňský zápis do knihy rekordů i velká návštěvnost nás mile překvapila. Netušil jsem, že letos bude ještě více vzorků. Přišlo se pobavit také hodně lidí, což je vždy dobře,“ řekl starosta. Někteří ze čtyř stovek návštěvníků využili krásné počasí a přijeli na košt na kole. Byl mezi nimi také Jaroslav Miklenda z Veselí nad Moravou. „Sezona klepe na dveře, tak se

musí začít trénovat,“ řekl tento známý velocipedista. Poté prozradil, že má zelí nejradši v segedínském guláši, který dělá jeho manželka.

hned tři vzorky zelí, také každému ochotně poradil, jak je možné nechat vykvasit celé hlávky zelí.

„Tady do toho padesátiletové-

Pokoštovat zelí přišlo okolo čtyř set návštěvníků.

Zajímavou akci si nenechal ujít ani známý odborník na zavařování a autor několika publikací Jaroslav Balašík z Ostrožské Nové Vsi. Kromě toho, že dodal

ho plastového barelu se vejde okolo třiceti kilogramů menších hlávek zelí. Stačí je jen zalít solným roztokem, který vytvoříme rozpuštěním jednoho kilogramu soli ve dvaceti litrech vody. Za měsíc můžeme takto naložené zelí začít konzumovat. Potom doporučuji, aby se nahoru vždy položil sáček naplněný vodou, na němž uděláme suk. Voda se v sáčku rozlije po povrchu, čímž se zamezí přístupu vzduchu a zelí se pak nekazí,“ popsal zajímavý zlepšovák sedmaosmdesátiletý vitální muž.

Čekání na výsledky návštěvníků mile zpestřila cimbálová muzika Šefranica. Za cimbál zasedla Lucie Rybníkářová, která vloni vyhrála celostátní kolo soutěže Zpěváček roku.

Vít Hráček z Hluku přebírá diplom za čtvrté místo.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Ve Velké soutěžili zpěváčci Horňácka

V březnu se ve Velké nad Veličkou uskutečnilo oblastní kolo soutěže Zpěváček roku. Pořadatelům se do dvou kategorií přihlásilo pětadvacet dětí.

Všechny při zpěvu doprovázela Horňácká cimbálová muzika s primášem Romanem Sokolem. Do regionálního kola jich mezi deseti až patnáctiletými postoupilo sedm. Podle odborné poroty byl nejlepší Filip Sítek z Javorníku, stříbro si do Veselí nad Moravou odvezl Karel Soviš z Veselí nad Moravou a z bronzu se radovala Karolína Strachotová z Lipova.

Karel Soviš z Veselí nad Moravou prozradil, že písničky ho učí zpívat dědeček Josef Pomajbík z Vápenek.

„Každý soutěžící si zaslouží pochvalu. Všichni ukázali, že na Horňácku máme šikovné zpěváčky. Vítěze jsem měl při hodnocení zcela jasně. Filip Sítek z Javorníku zazpíval a kromě toho se také výborně doprovázel na housle. Je to velký talent a může zabodovat i v dalších kolech,“ podělil se o dojmy předseda devítičlenné poroty, uznávaný horňácký primáš a zpěvák, Martin Hrbáč.

„Přestože vím, že se v této oblasti Slovácka rodí výborní zpěváci, příjemně mě překvapil počet dětí. Poslední věková kategorie byla vynikající a těžko se vybírali nejlepší. Jsem taky rád, že soutěž započala i v tomto vyhlášeném pěveckém regionu,“ řekl další porotce a duchovní otec Zpěváčka Slovácka František Synek ze Svatobořic-Mistřína.

Pěkné odpoledne soutěžícím i divákům zpestřilo vystoupení několika hostů. Hned na úvod, a vlastně pro inspiraci dětem, zazpívala Lucka Rybníkářová z Hluku. Vloni tato dívka vyhrála celostátní finále soutěže Slaviček roku 2011 (*více o ní píšeme na str. 19*). Během odpoledne zazpívali také někteří členové poroty. Patřili sem Martin Hrbáč, Eva Grombířová, Vašek Horák z Kyjova a studentka JAMU v Brně Míša Baladová ze Suchovských Mlýnů.

Lenka Fojtíková

Společný snímek všech šikovných zpěváčků Horňácka. Foto: Jana Evjáková

Vítězka přečetla za jeden rok stovky knih

Městská knihovna ve Veselí nad Moravou vyhlásila druhý ročník soutěže Čtenář roku. Mezi dospělými zvítězila Ludmila Křiváková z Hroznové Lhoty, která za rok přečetla neuvěřitelných 344 knih.

Mezi dětmi a mládeží vyhrála Petra Janků se 114 přečtenými knihami. Ocenění čtenáři přečetli nejen největší počet knih, ale v knihovně se účastní mnoha doprovodných akcí. Ceny pilným čtenářům předal ředitel Veselského kulturního centra Michal Blažíček a spisovatelka Kateřina Tučková. Vítězky obdržely na památku knihy a pamětní listy. Ocenění na dalších místech pak získali volné vstupenky do kina. Poté následovalo autorské čtení z nové knihy Kateřiny Tučkové Žitkovské bohyně. Na závěr se uskutečnila beseda s hosty a autogramiáda.

(lef)

Společný snímek ohodnocených čtenářek, mezi nimiž ale chybí vítězka dětského oddělení.

Foto: Vladimíra Žajdlíková

Skřítci se scházejí už pět let

Dětský klub Skřítci slaví v Hrubé Vrbce páté narozeniny. Někteří z jeho členů přitom tohoto věku ještě zdaleka nedosáhli. Jak je to možné? Klub je totiž určen dětem do tří let.

Na schůzky je samozřejmě doprovází rodiče. Přijít mohou i jejich starší sourozenci. Nápad před pěti lety vzešel od Mirky

nek," upřesnila iniciátorka. Svou aktivitu zdůvodnila obavami z adaptace dětí na pobyt v mateřské škole. „Sama jsem totiž

i u mých dětí," uvedla maminka dvou dcer.

Pokud by si někdo myslel, že je klub pouze nějakým místem k setkání matek na mateřské dovolené, které si toto období chtějí nějak zpestřit a společně vypít kafe či poklábosit, tak by se hodně pletl. Miroslava Gráfová se při plánování koncepce klubu pro děti snažila využít své zkušenosti ze Skotska, kde pracovala jako au-pair. Se svěřenými dětmi tam docházela do tzv. „play group“. Kromě toho zúročila také zkušenosti učitelky mateřské školy. Inspirací pro ni bylo dětské centrum Sluníčko, které funguje při Montessori MŠ Sluníčko v Brně, kde pracovala.

Tehdejší starostka Hrubé Vrbky Anna Černobýlová iniciativu maminek na mateřské dovolené

přivítala a dala jim zdarma k dispozici budovu sousedící s Mateřskou školou v Hrubé Vrbce. Poprvé se zde klub sešel 15. října roku 2007. První generaci Skřítků vedla Mirka Gráfová a poté Monika Matulová. Od listopadu loňského roku vede klub opět jeho zakladatelka.

Podle jejího mínění je dětský klub na prvním místě určen dětem. Rodič, který přijde, by měl svoji pozornost věnovat dítěti a veškeré aktivity si s ním náležitě užít. V klubu maminky své děti pozorují a při složitějších činnostech jim nabízejí pomocnou ruku. Na začátku jdou s dítětem vybrat vhodnou hračku, sledují jeho hru, a pokud si neví rady, pomohou mu. Při řízených činnostech se maminky aktivně zapojují a dávají tak příklad svým dětem.

Aktuální vedoucí Skřítků Mirka Gráfová s dcerou Lucinkou.

Gráfové z Hrubé Vrbky. „Nebyla jsem u toho sama. Zapojilo se tehdy více aktivních mami-

svůj pobyt ve školce téměř celý probřečela. Nechtěla jsem, aby se něco podobného opakovalo

Každá schůzka Skřítků má svůj řád a spád. Baví se nejen děti, ale také dospělí. Při hrátkách s bublifukem vybuchl gejzír radosti.

„Je to prostě takové vydechnutí od všedních povinností. Ženy nemusí mít před očima nevyžehlené prádlo a neumyté nádoby, mohou se věnovat pouze dětem,“ upozornila Mirka Gráfová. V současné době do klubu přichází osmnáct maminek z Hrubé Vrbky, Kuželova, Malé Vrbky a Velké nad Veličkou.

Schůzky trvají zhruba dvě hodiny. Na začátku je půl hodinky na „rozehrátí“, aby si děti zvykly na prostředí, na ostatní děti a rodiče, pohrály si a uvolnily se. Potom následuje řízená činnost, která trvá asi patnáct minut. Sem patří například básničky s pohybem, hry s prstíky a tělem, ukazovačky, říkanky, tanečky apod. Po tomto vydovádění následuje cvičení trpělivosti, koncentrace a spolupráce. Děti se učí reagovat až po určitém signálu, jako je např. pohlázení, vyslovení jména. Taký se učí vnímat, kdo už byl a kdo ne, což podporuje sociální citění.

Po nácviku koncentrace zvoneček všechny pozve na svačinku. Ta je kromě samotného nasycení důležitá také pro osvojení návyků správného stolování. Děti si v kolektivu druhých uvědomují, že se s jídlem nechodí, učí se podělit s kamarády, poprosit, poděkovat. „Možná to vypadá velmi jednoduše, ale pro takto malé děti je obtížné dát druhému to, co mají

samy rády,“ upozorňuje maminka. Po svačině je prostor na připravené aktivity, které si už však děti mohou volit podle vlastního zájmu, na rozdíl od řízených činností, které dělají všichni současně. Jsou to především pohybové nebo výtvarné aktivity, když je pěkně, hry na zahradě.

Skřítci se schází každou středu. Dvakrát měsíčně bývá setkání odpoledne a jinak vždy dopoledne od 8.30 hod. Na dopolední setkání mohou přicházet rodiče pouze s dětmi ve věku do tří let. Odpoledne s sebou mohou vzít i starší sourozence. Za každý vstup se platí dvacetikoruna do společné kasy. Vybrané peníze slouží k nákupu výukového materiálu a výtvarných potřeb.

V posledních dvou letech má klub také příjmy z bazárků dětského oblečení, které bývají dvakrát ročně. S nápadem jejich organizování přišla Monika Matulová společně s maminkami Skřítků II. generace.

Pro děti je velkým přínosem, že naváží kontakty s vrstevníky, s nimiž budou navštěvovat školu. Do ní pak nenastupují samy, ale s partou kamarádů, které už velmi dobře znají. Navíc znají svým způsobem i školu, protože budova dětského klubu Skřítci s ní sousedí a při příznivém počasí si hrají na společné zahradě. Kromě toho jsou děti samostatnější, nebojí se, když se rodiče vzdálí, a také se naučí nové říkanky a tanečky.

S dvouletou dcerou Barunkou přichází do Skřítka také Jana Galečková. „Malá se sem vždy moc těší. Děti se nebojí, protože má doma staršího bratříčka. Spíš se tady učí zapojit do kolektivu a dobře vycházet s druhými,“ prozradila maminka. „Já sem chodím od počátku. Výhodou je, že se do kolektivu dostanou nejen děti, ale také já. Začínala jsem sem chodit s dcerkou a teď přicházíme se synem Štěpánkem. Přechod dcerky do školky byl úplně bez problémů, protože byla na děti zvyklá, znala je,“ prozradila Iva Nováková Pavlíková. A stejné zkušenosti měly všechny oslovené maminky.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Ve zhruba dvouhodinovém programu je také čas na svačinku, kdy se děti v kolektivu nových kamarádů třeba učí i to, že se s jídlem neběhá.

Jednou z aktivit bylo navlékání korálků, které poztrácela panenka Fanyňka. Děti je posbíraly a každé je pak přineslo a navléklo panenke na provázek. Poté někoho z kamarádů pohládilo a ten šel navléct nalezený korálek.

Při výstavě vín byla pořádná tlačnice

Pět minut po zahájení výstavy vín v Blatnici pod Svatým Antonínkem už byly vzorky šampionů výstavy vypité. O hodinu později nebyly ani katalogy, a tak museli organizátoři rychle zajistit vytištění dalších.

„Organizace není úplně ideální. Myslím, že by bylo dobré, kdyby se to tady dělalo tak jak jinde, kde je povinností šampionů dodat další láhve, aby se této situaci předešlo. Organizátoři je mohou třeba odkoupit. Košt má potom daleko vyšší úroveň, protože si zájemci mohou po delší dobu šampiony ochutnat,“ upozornil mezi košťováním Josef Hanačík. S jeho názorem ale zcela nesouhlasil hlavní organizátor výstavy vín Milan Bogár. „Vzorky šampio-

nů jsme doplňovali. Je ovšem samozřejmé, že tady nemohou být celou výstavu. Letos jsou ale velmi krásné i ostatní vzorky. V nabídce je tentokrát široká paleta velmi dobrých vín,“ připomněl Milan Bogár.

Návštěvníci si mohli vybírat z 296 vzorků. Ty byly nejen z Blatnice, ale i z Lipova, Ostrožské Lhoty, ze Slovenska a poprvé také z Blatničky. Za vstupné každý zaplatil 160 Kč a poté mohl košťovat bez jakéhokoliv omezení. V sále kul-

Přes nával hostů nemizel půvabným hosteskám úsměv na tváři.

Výstava vín je pro blatnické vinaře malým svátkem. U vydávacího pultu byla pořádná tlačnice, která ale třiaosmdesátiletého Františka Bršlíka neodradila.

turního domu byla proto hned pár minut po zahájení pořádná tlačnice. O hodinu později hlásili pořadatelé více než dvě stě návštěvníků, a to před nimi bylo ještě celé odpoledne a noc.

Všichni oslovení vinaři se shodli, že loňský rok byl pro víno mimořádně příznivý. „Byl to jeden

z nejlepších ročníků posledních desetiletí,“ tvrdil třiaosmdesátiletý vinař František Bršík. „Hrozny dozrávaly zdravé a měly příjemné cukernatosti,“ doplnil kolegu Milan Bogár.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Capella nejdřív hrála v přesilovce

Přestože byl jeden z březnových večerů, kdy mnozí lidé usedali k televizorům, aby sledovali svůj oblíbený seriál Vyprávěj, v kostele v Hluku bylo plno. Chrám osvětloval pouze svit svíců a také projekční plátno, na kterém se promítaly texty písní, které právě zněly kousem.

Na tzv. večeru chval se zde sešli úplně mladí i dříve narození. V období Velikonoc tomu byly tři roky, co hlucká Capella pozvala na první setkání širokou veřejnost. „Musím přiznat, že muzikanti a zpěváci tehdy byli

oproti návštěvníkům v přesilovce. A proč jsme s těmito večery vlastně přišli? Ryze ze sobeckých důvodů. Začaly nám dospívat děti a my jsme přemýšleli, jak jim v jejich věku nějak přirozeným způsobem nabídnout víru,“ zavzpomínal Václav Elsner. Vznikla tak Capella, která má v současné době osm členů. Za bicí usedá Martin Mančík, na varhany hraje David Štefaník, na kytaru a flétnu Ondřej Kolomazník, na basu Vojtěch Kolomazník a Václav Elsner hraje na kytaru a zpívá. S kapelou zpívají také Elsnerovy dcery Klára a Ve-

ronika. Novým přírůstkem se stala Ludmila Libosvárová.

Večery chval bývají každý druhý pátek v měsíci. Náhodný návštěvník kostela by si mohl myslet, že je zde nějaký koncert, který doprovází jen průvodní slovo vedoucí přítomné k zamýšlení. U vstupu do chrámu je stoleček se džbánem a lístečky s papírky. Na ně mohou zájemci anonymně napsat, co je trápí, a poté vhodit lístek do džbánu. Za tyto úmysly se pak celý měsíc modlí společenství manželů, které se v kostele schází každou středu večer.

„Těší nás, že se lidé na večery chval vrací. Když za mnou jednou přišla paní a řekla mně, že se cítila jako na kraji nebe, tak jsme si uvědomili, že má naše činnost smysl,“ podělil se o zpětnou reakci Václav Elsner. Na závěr prozradil, že název Capella vznikl z pojmenování hvězdy ze souhvězdí Vozky. Po skončení programu v kostele bývají všichni návštěvníci pozváni do čajovny, která je v sousedním pastoračním domě. Tam je čas nejen na dobrý čaj, ale také možnost k popovídání.

Lenka Fojtíková

Studentky excelovaly na módním molu

Bouřlivým potleskem odměnili návštěvníci módní přehlídku SOŠ oděvní a SOU ze Strážnice ve veselském kině Morava. Škola prezentovala úspěšné kolekce, které jí pomohly v listopadu loňského roku již posedmé v řadě vyhrát neoficiální mistrovství středních škol České republiky. Návštěvníci obdivovali avantgardní umění, mladou módu, svatební i společenské šaty. „Přivezli jsme všechny kolekce, které naši školu na podzim úspěšně reprezentovaly v Jihlavě na Mladém módním tvůrčí,“ uvedla choreografka a režisérka přehlídek Jana Karasová.

Text a foto: Hynek Zdeněk

Přehlídku zahájila avantgardní kolekce Mechanický věk, studentky 4. ročníku Jany Uhrové, která zvítězila v Lysé nad Labem.

Mezi modelkami byla i letošní maturantka Anna Zubatá z Veselí nad Moravou, která se před diváky objevila v kolekci Puff či ve svatebních šatech. „Musím se přiznat, že bych si na sebe vzala úplně vše, co jsem předváděla, protože to byly naprosto úžasné věci,“ přiznala letošní maturantka (vpředu).

Show zpestřilo vystoupení družstva moderních gymnastek z Veselí nad Moravou. Pod vedením Markéty a Elišky Roubalových předvedly úchvatnou podívanou.

Na módním molu ve svatebních šatech zářila Monika Zlomková z Velké nad Veličkou.

Poprvé po mnoha desítkách let nosila děvčata po Hrubé Vrbce nazdobené „létečko“. Zasludou Krahulíčku, který shodou okolností nacvičoval pásmo „Velikonoce a šlaháčka“ na Mladé Horňácko, tak letos Hrubou Vrbkou opět znělo volání: „Mé milé léto, cos nám přineslo? Všeho dobrého, kvítá modrého...“

Text a 2x foto: Pavel Gráf

Kněz umyl chlapům nohy

Při Zeleném čtvrtku si křesťané ve všech kostelech připomněli poslední večeri Páně. Farář z Boršic u Blatnice P. Norbert Nawrat při slavení mše svaté v Nové Lhotě a poté i v Boršicích omyl nohy dvanácti mužům na znamení pokory. „Je to připomínka okamžiku, kdy Pán Ježíš umyl všem svým učedníkům nohy. Tuto symboliku jsem dělal, když jsem působil ve Zlíně i Štípě a zavedl jsem ji potom také v Boršicích u Blatnice a Nové Lhotě,“ prozradil i kněz.

Text a foto: Lenka Fojtíková

P. Norbert Nawrat umyl dvanácti mužům v Nové Lhotě a poté také v Boršicích u Blatnice nohy.

„Chlapci aj děvčata, tramtarata ratata, dnes bude Morena utopená! Kdo chce pri tom býti, mosí s nama jíti!“ Takto se v minulosti v Hrubé Vrbce svolávaly děti na vynášení Moreny. A podobně jako v dávných dobách, byla i letos Morena zásluhou dětí z obce vynesena, náležitě utopená a zaházená kamením.

Děti poznávaly Křížovou cestu

Děti z mateřské školy s křesťanskou výchovou se v postní době sešly v kostele sv. Ondřeje v Uherském Ostrohu. Seznamovaly se zde s událostmi vyobrazenými na křížové cestě. Důležitou součástí programu bylo zapojení nejen dětí, ale i jejich rodičů, čímž došlo k hlubšímu vnímání a pochopení celé historické události. V závěru programu se do dění před oltářem zapojil i ostrožský farář P. Karel Šenk. Premiéra křížové cesty pohledem dětí dopadla nadmíru úspěšně, a tak se dá očekávat, že se v dalších letech počká pokračování. (zde)

Děti z mateřské církevní školy poznávaly události vyobrazené na Křížové cestě.

Foto: Hynek Zdeněk

Pamětník vzpomínal na život P. Šuránka

Druhá březnová neděle patřila v Ostrožské Lhotě zajímavému setkání. Do pastoračního domu zamířil dvaadevadesátiletý Slavomír Budař, aby zavzpomínal na život, dílo a odkaz P. Antonína Šuránka. A nebyl to pamětník ledajaký. Patřil totiž mezi svědky, které si pozvala odborná komise beatifikačního procesu P. Antonína Šuránka, jež sbírala důkazy k blahorečení tohoto kněze.

Na besedu ho pozvala Alena Skřenková z Ostrožské Lhoty. „Za panem Budařem jsem začala jezdit, protože jsem se chtěla dozvědět co nejvíce o otci Šuránkovi. Po několika setkáních jsem slyšela mnoho zajímavých věcí, a tak jsem si říkala, že je škoda, aby to neslyšeli i jiní. K nápadu uspořádat besedu byl už jen krůček,“ prozradila svou motivaci mladá žena.

„Někteří Lhoťané tvrdí, že o otci Šuránkovi nic neví. Chtěl jsem proto, aby se něco dozvěděli, proto jsem tady,“ začal své vyprávění dvaadevadesátiletý vitální muž. S knězem, který podle pamětníků zemřel v pověsti svatosti, se seznámil v roce 1939, kdy začal P. Šuránek své působení na Antonínku. Podle pana Budaře ho k tomu motivoval P. Leopold Škarka, který mu při setkání na Velehradu řekl, že je škoda nechat tak významné místo, kam míří tolik poutníků, ladem.

Na jeho podnět začal P. Šuránek pracovat na posvěcení Antonínku. S podporou faráře blatnické farnosti P. Josefa Smékala se zde snažil vybudovat duchovní středisko. Nejdříve ke spolupráci oslovil františkánský řád. Když ale neuspěl, jednal s kapucíny. Jeho iniciativě ale nebylo nakloněno blatnické zastupitelstvo. Pomoc nabídlo zastupitelstvo Ostrožské Lhoty, které bylo ochotné prodat, či darovat pozemek na stavbu kláštera a exercičního domu. S tím ale zase nesouhlasil německý úřad ve Zlíně. V létě roku 1941 se rozhodl P. Šuránek bydlet v sakristii kaple na Antonínku a počátkem září zde připravil první rekolekce bohoslovců.

V noci z 29. na 30. září Blatnice prožívala jednu z nejtěžších nocí. Čtrnáct členů obecního zastupitelstva zatklo gestapo a odvezlo je do Kounicových kolejí v Brně. P. Šuránek se začal v semináři s bohoslovci za uvězněné modlit. Ti pak byli na svátek Krista Krále (25. 10. 1941) propuštěni. Po návratu domů šli na Antonínka poděkovat a slíbili, že podpoří Šuránkovo plánované dílo. K tomuto rozhodnutí dospěli, když v celách brněnských kolejí slyšeli salvy popravčích čet.

V dubnu roku 1942 P. Šuránek připravil na Antonínku první duchovní obnovu. Koncem roku 1942 obecní rada Blatnice odsouhlasila stavbu nového chrámu a kláštera. Když už byla pohromadě všechna potřebná povolení, tak německé úřady v roce 1943 zakázaly jakoukoliv stavební činnost.

Tehdy otec Šuránek řekl: „Nemůžeme-li budovat materiálně, duchovně můžeme vždycky.“

A vytrvale pokračoval v pořádání duchovních obnov pro různé stavy. Do roku 1947 se jich zúčastnilo 3 200 lidí. Byli to nejen věřící z okolí Antonínka, ale také z Břeclavska, Brodska a Slovenska. Automobil měl přitom v té době jen málokdo, takže přicestovat na Blatnickou horu stálo dost obětí. Všichni se vždy celým jménem i s místem bydliště podepsali do pamětní knihy. Přednášel jim nejen otec Šuránek, ale také další kněží.

Pro plánovanou stavbu chrámu a kláštera nebyly příznivé ani poválečné roky. Po komunistickém puči v roce 1948 byl P. Šuránek od roku 1951 internován v Želivu a na Antonínka se vrátil až v roce 1968. Znovu zde začal s pořádáním duchovních obnov. V krátké době

se jich tehdy zúčastnilo 1 700 věřících. Otec Šuránek až do své smrti znovu a znovu zdůrazňoval: „Nesmíte dopustit, aby toto místo sloužilo něčemu jinému než posvěcení slováckého lidu.“ Opakovaně vyzýval: „Buďte dělníky Ducha svatého!“

Nezanechal přitom hlubokou stopu jen na Antonínku. Zasloužil se například o záchranu a obnovu kaple sv. Floriána u hotelu Grand v Uherském Hradišti. Díky jeho snaze se podařilo opravit také kapli svatého Rocha nad Mařaticemi. I zde pořádal duchovní obnovy. Vše bylo ale zastaveno okupací sovětského vojska. Před jejím příchodem se velmi zajímal o záchranu zámku Pepčín nedaleko Vlčnova. Zde chtěl vybudovat útulek Královny máje, který měl sloužit jako duchovní středisko. K tomu ale už nikdy nedošlo, protože byl přes jeho snahy zámek v roce 1982 srovnán se zemí. Stejně jako se mu nepodařilo znovu vybudovat kapli sv. Floriána nad Bzencem, kterou vyhodila do vzduchu v roce 1945 ustupující německá vojska. Dále usiloval o vybudování památníku na kopci Radošov mezi Veselím a Blatnicí, kde byly ke konci druhé světové války tuhé boje. Měl být věnován matkám rumunských vojáků, kteří zde padli. Ani s touto snahou komunisté nesouhlasili. Jeho touhou bylo postavit na Javořině kapli zasvěcenou Panně Marii Jednoty. Ani to se mu nepodařilo. To je jen pár střípků z bezmála tříhodinového zajímavého vzpomínání pamětníka. „V čem spočívá svatost otce Šuránka? V tom, že vše dělal opravdově,“ zakončil své povídání Slavomír Budař.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Memento mori oslaví kulatiny ve velkém stylu

Jen těžko bychom v Uherském Ostrohu zřejmě našli člověka, který doposud neslyšel o šermířské a divadelní společnosti Memento mori. Její členy totiž bylo možné ve městě vidět při nejrůznějších představeních. Účinkovali například při Zámeckém bloudění, fakírské show či při organizování Slavností Přemysla Otakara II. Společnost, která má početné fanoušky nejen v tuzemsku, ale i v zahraničí si letos připomíná dvacáté výročí svého založení.

Slavnosti Přemysla Otakara II. se v roce 2008 nesly ve znamení připomenutí 730 let od první písemné zmínky o ostrožském hradu. Ta byla právě v listu panovníka, který vládl nad značnou částí Evropy.

Původní skupinu historického šermu založili v roce 1992 Zbyněk Machala, Petr Vařecha a Radek Margetík. Brzy se k nim přidal

Landsknechti patří společně s Poslem míru mezi nejúspěšnější představení šermířské a divadelní společnosti. Členové skupiny hodně dbají na přesvědčivost projevu při vystoupení.

Pavel Jurčeka, který se záhy stal hlavním organizátorem party nadšenců. Skupina se postupně rozrůstala a doznávala personálních změn, až se stabilizovala na dnešním stavu patnácti lidí. Mezitím se proměnila ze šermířské skupiny na šermířskou a divadelní společnost a začala divákům nabízet mnohem širší repertoár. „Když jsme to počítali zpětně, tak jsme zjistili, že za dobu existence prošlo Mementem asi sto lidí. Těší nás, že Radek Margetík, jako jeden z tria zakládajících, s námi stále občas ještě vystupuje,“ uvedl Jurčeka.

Memento mori to zpočátku táhlo téměř výhradně k období středověku a jeho členové jezdili po republice, aby se účastnili rekonstrukcí historických bitev. Následovala první představení, která divákům nabídla častokrát humorný pohled do historie. Tím vůbec prvním představením se stal Posel míru, které Memento

Společnost má vytvořenou řadu historických kostýmů, vyzkoušela si je i současná starostka Hana Příleská společně s jejím předchůdcem Vlastimilem Vaňkem.

Lůžko vytvořené z ostrých hřebů či rozbitého skla a rozseknutí jablka šavlí přímo na břicho jednoho ze členů, na to si troufne v tuzemsku skutečně málokdo.

poprvé zahrálo v roce 1994.

„Posel míru se stal naším nejhranějším kusem. Když jsme dělali jeho tisíce reprízy, pronajali jsme si Slovenské divadlo, kde jsme čekali, že přijdou prakticky výhradně naši známí. Kupodivu však bylo hodně plno,“ netajil překvapení šéf společnosti.

V současné době diváci táhnou zřejmě nejvíce Landsknechtů a rytířský turnaj v plné zbroji,

který v posledních letech představují už jen pár tuzemských šermířských skupin či společností. V dnešní době je šermířská a divadelní společnost navíc schopna svými vystoupeními pokrýt období téměř dvou tisíc let. „Začínáme již od římských gladiátorů, pokračujeme přes vrcholnou gotiku, renesanci a baroko až po období napoleonských válek,“ provedl výčet Jurčeka.

Memento mori se věnuje mimo jiné i fakyřským vystoupením. Několikrát jej mohli zhlédnout i návštěvníci ostrožského zámku.

Není divu, že škála a preciznost představení zaujala diváky nejen v tuzemsku, ale i v zahraničí. Memento mori tak vystupovalo například v Itálii, Německu, Polsku či na Slovensku. Více než třicetkrát již vyjeli členové do Maďarska, kde má ostrožská společnost nadmíru dobré jméno. V současné době navíc žádá vyšší počet vystoupení i sousední Rakousko, takže mnohdy je pro skupinu těžké najít volný termín.

„V posledních pěti letech vyrábíme každoročně vždy na sedmdesát až devadesát akcí. Na některých z nich přitom děláme až šestnáct vystoupení! Je logické, že takový nápor není možné zvládat v celé sestavě, neboť rok nemá ani tolik týdnů. Proto se musíme častokrát rozdělit na dvě až tři party,“ vysvětlil Pavel Jurčeka.

Memento mori si zároveň vytváří své pokračovatele a ve spolupráci se základní školou vede kroužek, do něhož chodí přibližně deset chlapců. Při vhodných příležitostech pak mladíky bere s sebou, aby reprezentovali nejen školu, ale i Uherský Ostroh jako město.

Zajímavostí je, že společnost si drtivou většinu historické výbavy dokázala vyrobit sama. Soňa Kölblová se ukázala jako mimořádně zručná švadlena, když ušila všechny kostýmy, ve kterých Memento vystupuje. Mužská

část společnosti si zase vyrobila děla, pušky, meče, ale i brnění a další potřebné rekvizity, kterých za již dvacetiletou historii vzniklo opravdu hodně.

Letošní výročí začala společnost slavit při tradičním šermířském plese, dále v březnu uspořádala výstavu na ostrožském zámku, připravuje se na Jarmark divů a program oslav vygraduje 10. a 11. srpna na ostrožském zámku. „Chceme divákům nabídnout průřez všemi našimi vystoupeními, a to zhruba po hodinových intervalech. Zároveň uspořádáme historickou módní přehlídku, doplněnou o odborný výklad, při níž bude předveden i striptýz naruby. Jeden z našich členů přijde ve spodkách a postupně za odborného komentáře si bude na sebe navlékat jednotlivé části zbroje. Vše bude doprovázeno dobovou hudbou a nebude scházet ani ohnivá show,“ prozradil něco z plánů šéf Mementa. Nejen Pavel Jurčeka, ale i ostatní členové si uvědomují, že není až tak těžké dostat se na špici a být v ní jeden rok, vydržet na ní ovšem patnáct let, jak se to Ostrožanům daří, vyžaduje ovšem již pořádnou dřinu a obětavost. Memento mori proto trénuje vždy dvakrát týdně po dvou hodinách a navíc krom toho dělá brigády, kdy se vyrábějí nové věci potřebné do jednotlivých představení.

Text a foto: Hynek Zdeněk

Členové Mementa mori odpočívají před dalším dějstvím historické rekonstrukce bitvy poblíž Uherského Ostrohu.

Příběhy tří žen, které se staly kostelnicemi

Pravou rukou duchovních byl v kostele vždy kostelník. Podle Wikipedie je to člověk, který se stará o kostel, roucha kněží či ministrantů a též o obřadní nádoby. Původně musel být kostelníkem duchovní nižšího svěcení. V kláštorech bývá praxe, že kostelníka dělá řeholní bratr a nikoliv laik. Kostelník je vlastně jakási církevní obdoba světského správce nemovitosti. Časy se ale i v tomto oboru mění. V Blatničce, Suchově i na Nové Lhotě jsou kostelnicemi ženy. Všechny přitom tvrdí, že o tento post samy nijak neusilovaly.

Hana Matušková se stala v Blatničce kostelnicí na dočasnou dobu a už tuto funkci zastává sedmým rokem. „Kostelníkem tady byl dlouhé roky František Marek. Potom ale sloužit nemohl, a tak se stala jeho nástupkyní Zdeňka Mitáčková. V té době se už starala o květinovou výzdobu i prádlo, a tak vzala na svá bedra i vše ostatní. Záhy ale zemřela a nenašel se žádný nový nástupce. Já jsem tehdy byla v pastorační radě, syn Martin ministroval, proto jsme se toho ujali. Brali jsme za svou povinnost, že nemůžeme nechat kostel na holičkách a musíme pomoci. Přišla jsem k tomu tedy jako slepý k houslím,“ vrací se ve vzpomínkách jedenapadesátiletá matka čtyř dětí.

V době, kdy s touto službou začínala, pracovala na poště a musela se také postarat o početnou rodinu. Mše svaté jsou v Blatničce každý čtvrtek, neděle a také při pohřbech. „Abych vše stihla včas nachystat, musím být v kostele s hodinovým předstihem. Kromě toho, že vše připravuji na mši svatou včetně knih a roucha pro kněze, také nesmím zapomenout zvonit. To mám přitom výhodu, že topení v zimě chodí s předstihem zapnout paní Marie Mišková, která bydlí hned naproti kostela,“ připomíná kostelnice z Blatničky.

Velkou pomoc má v osmadvacetiletém synovi Martinovi, který mamince od počátku v její službě pomáhá. „Nemalou podporu mám ale také v manželovi. Ne každý chlap by trpěl, že jeho žena tráví tolik času v kostele. Nejnáročnější jsou velikonoční

Hana Matušková převzala funkci kostelnice v Blatničce jako záskok a už ji dělá sedm let.

a vánoční svátky. Zatímco jiné ženské doma uklízí a pečou, já jsem v kostele. Zvláště Velikonoce jsou hodně náročné. To se musí chystat Boží hrob, po pátečních obřadech vše uklidit a připravit zase květinovou výzdobu na slavnost Vzkříšení. Nejhorší na tom je, že se stále hůř shánějí lidé ke spolupráci. Na zdobení vánočních stromků vloni téměř nikdo nepřišel,“ stěžuje si na nezáměr ostatních věřících maminka čtyř dětí.

V Nové Lhotě chodí na nedělní mši svatou zhruba sto padesát věřících. Ti si už zvykli, že se zde o vše v kostele poslední roky stará čtyřiapadesátiletá Marie Okénková. Její cesta k funkci kos-

telnice byla přitom docela pozvolná. Nejdříve se starala o farní zahradu. Později ji boršický farář P. Norbert Nawrat oslovil, jestli by farnosti nevypomohla s účetnictvím. Poté se ze zdravotních důvodů rozhodl ukončit svou službu dlouholetý kostelník Josef Navrátilík.

„Pan farář potom v kostele vyhlásil, že se hledá ochotný muž, který by se této služby ujal. Nikdo ale neměl zájem, a tak jsem to vzala já,“ prozrazuje čtyřiapadesátiletá matka čtyř synů. Kostelnice je od roku 2008. „Víte, tady je ale zapotřebí i chlapecká ruka, proto jsem našla dalšího kostelníka. Je jím Pavel Bajko, který je v důchodě. Úzce spolupra-

cujeme,“ připomíná kostelnice. Mše svaté v Nové Lhotě slouží P. Norbert Nawrat ve čtvrtek a neděle. K tomu je zapotřebí přičíst také pohřby. „Zatímco náš předchůdce se o vše staral zcela sám se svou rodinou, tak teď máme větší dělbu práce,“ prozrazuje Marie Okénková. Sama má na starosti kromě přípravy všeho potřebného ke mši svaté také květinovou výzdobu. Její kolega Pavel Bajko zase zajišťuje těžší práce a jeho žena pere prádlo. „Pokud potřebujeme s něčím pomoci, když se třeba zdobí a odstrojují vánoční stromčky, tak už vím, koho můžu oslovit a kdo přijde pomoci. Lidé jsou ochotní. Jen je třeba vše naplá-

Marie Okénková z Nové Lhoty tvrdí, že se při službě v kostele vždy zklidní.

novat a zorganizovat," tvrdí akční kostelnice.

Poté přiznává, že nejnáročnější služba bývá v kostelíku na Nové Lhotě o Velikonocích.

Také Marie Okénková má tolerantního manžela, který ji podporuje. „Rozhodně se ale snažím vše zvládat i doma. Nedělní oběd si obvykle uvařím už v sobotu večer, nebo vstávám hodně brzy ráno. V kostele totiž musím být už na devět hodin a domů se dostanu až po jedenácté," vypočítává svůj nedělní dopolední program kostelnice.

Kromě všech povinností doma a v kostele je Marie Okénková navíc mzdovou účetní v ekostatku Kvatro. „Někdy je náročné vše skloubit, aby člověk nešidil rodinu, ale rozhodně nelituji, že jsem se na tuto službu dala. Našla jsem se v tom. Když dělám květinovou výzdobu, často jsem v kostele sama. Vůbec mně to ale nevadí! Zklidním se a jsem taková vyrovnaná," tvrdí Marie Okénková.

Krásná kaple sv. Lukáše byla na Suchově vysvěcena teprve v roce 2005. Od počátku zde

kostelníčil Bohumil Nezval. Ten ale vloni v červnu zemřel. Jeho funkci poté plynule převzala manželka Anna Nezvalová. „Dřív jsem manželovi vypomá-

hala, tak jsem věděla zhruba co a jak. Jsem tu ale teprve necelý rok, proto vše ještě nevím. Před Velikonocemi jsem se musela poradit s panem farářem, jak

vše bude, protože byly moje první," prozrazuje osmašedesátiletá žena. Poté upozorňuje, že má na starosti vyložené přípravy na mši svatou. O květinovou výzdobu se v Suchově stará ten, kdo má úklid a prádlo pere zase někdo jiný.

„Hodně náročné bývají hlavně pohřby. To je velká starost, aby vše bylo připravené, jak má být. Jsou tu ale chlapi, kteří mně pomáhají. Já se jen starám o organizaci. Jsem ráda, že mohu pomoci. Jsem v důchodu, tak co bych jinak dělala?," loučí se usměvavá paní.

Někoho by mohlo zajímat, kolik za svou službu kostelnice berou. Všechny ženy se shodly, že vše dělají za „Pán Bůh zaplatí!" Rodák z Uherského Hradiště františkánský kněz P. Šimon Zuska tomu říká nebeská eura. „Do nebe si každý ponese jen vše dobré, co udělal pro druhé," tvrdil před pár lety tento moudrý a laskavý muž plný radosti, který už odešel na věčnost.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Anna Nezvalová v Suchově převzala kostelníčení po svém zemřelém manželovi.

Seminář za vnitřní uzdravení přilákal stovky lidí

Poslední únorový víkend zažívala Blatnice invazi. Centrum obce i přilehlé ulice zaplavily automobily s poznávacími značkami z celé České republiky i ze Slovenska. Nezasvěcení kroutili hlavou a nevěřicně se ptali, co se zde děje. Více než čtyři stovky lidí přilákal dvoudenní seminář P. Eliase Velly z Malty. Mezi přednáškami si udělal čas na improvizovanou tiskovku ve farní zahradě, kde odpovídal na dotazy novinářů.

Přibližte, co se účastníci vašich přednášek dozvědí?

Téma semináře je uzdravení a osvobození. Samozřejmě že mám i jiná témata, která přednáším.

Cítíte už při promluvách nějakou proměnu účastníků?

Mohu vás ujistit, že během seminářů jsem viděl mnoho proměn lidí, kteří začali cestu. Je to proto, že se snažím zaměřit své semináře

Jsou lidé na malých vesnicích otevřenější než ve velkoměstech?

Častokrát jsem v jiné kultuře, jiném národě, na jiném místě, ale když sestoupíme do hlubin lidské duše, tak problémy jsou stejné.

Když někdo přijde na seminář, tak už tím ukazuje svou otevřenost něco přijmout. Většinou zjišťuji, že lidé, kteří přicházejí, ať už je to ve vesnicích, či velkoměstech, ať už mají jakoukoliv sociální pozici, jsou otevření. Protože ten nejtěžší okamžik je rozhodnout se přijít.

Mluvil jste o různých zraněních. Mnoho jich pochází z manželství. Vidíte nějakou cestu, jak z tohoto problému ven?

Mnoho zranění dnes pochází ze vzájemných vztahů mezi manželi v rodině. Tyto rány mohou být uzdraveny

nechce problémy řešit a utíká od nich. Uvědomuji si ale také, že některé vztahy a problémy nemohou být vyřešené, protože zranění a problémy jsou tak hluboké, že ukončí vzájemný vztah.

Co dnes vidíte v manželstvích jako největší problém?

Je to konzum. Bohužel dnešní mentalita konzumu se projevuje i v manželství. Mentalita konzumalismu je taková, že když se ti něco pokazí, nesnaž se to opravit, kup si nebo najdi novou věc. A to nastává bohužel i v mnoha manželstvích. Je zde nějaký problém? Tak uteč, odhod svého manžela, manželku a najdi si někoho nového. Takto se ale problémy neřeší. Naopak s tím vytvářejí nové rány. Samozřejmě že si uvědomuji, že některá manželství už nejde napravit, takže po rozluce či rozvodu je nutné, aby se tito lidé účastnili určité terapie na uzdravení ran. Terapie může být duševní a duchovní. Myslím si, že je důležité obě tyto terapie spojovat dohromady, protože když člověk prochází psycho-spirituální terapií, tak je nejúčinnější a uzdravuje rány.

A co když s tím člověk nic nedělá?

Potom bohužel mnozí neustále žijí s těmito ranami, které dál ovlivňují jejich životy.

V čem spočívá skutečné uzdravení?

To záleží na tom, kam až se chceme dostat. Pravé uzdravení spočívá v tom, že žena žije v plnosti své ženství a muž své mužství. Bůh dal ženě i muži určité hodnoty, pokud je žijí v plnosti, tak prožívají naplnění a uzdravení. Pokud se podíváme na ženskost Panny Marie či mužskost Josefa, tak jsou pro nás vzory, jak žít správně mužství i ženství.

V některých případech neodsužete rozvod?

Není to rozvod, se kterým bych souhlasil, protože nepůjde proti Božímu zákonu. Někdy ale může být odloučení partnerů prospěšné, protože kvůli nějakému charakterovému rysu nemohou společně žít. Například pokud máte velmi agresivního manžela, který bije ženu, nemohu jí doporučit, aby s ním nadále zůstávala. Skutečnost, že žijí odděleně, ale neznamená, že přestali být manželi. Pokud církev neuzná neplatnost jejich manželství od počátku.

Myslíte, že jsou reálné obavy z rozmáhání islamistů ve světě, kdy je jednou z jejich strategií mít velmi mnoho dětí, zatímco v Evropě je trend jednoho, maximálně dvou dětí?

Je velmi nutné rozlišovat mezi samotným islámem a fundamentalistickým hnutím v islámu. Nemůžeme přehlížet, že i v islámu je spousta nádherných a krásných hodnot. Samozřejmě že jsou zde určité fundamentalistické prvky, s nimiž jako katolíci nesouhlasíme. Fundamentalismus se musí vždy odsoudit. Co se týká dětí, tak si myslím, že jsou zde určité extrémy jak u katolíků, tak i u muslimů. Muslimové chtějí hodně dětí, protože právě skrze své potomstvo touží vládnout světu. Mají mentalitu, že čím více bude dětí, tím více bude muslimů, což je poněkud extrémní postoj. Ale také se nachází extrém mezi katolíky a mezi rozvinutým světem, kdy lidé považují děti za zátěž. Vždyť každé dítě je darem, proto by každá rodina měla mít tolik dětí, kolik je schopná uživit a vychovat.

Můžete prozradit, jak se stalo, že přednášíte po celém světě?

P. Elias Vella se loučí s vděčnými posluchači. Znovu by měl do Blatnice přijet v červnu příštího roku na celý týden.

ne na nějaké teologické znalosti, ale především na prožitky a zkušenosti, setkání s Ježíšem. To se pak dotkne člověka, který může jít dopředu.

dvojím způsobem. Jsou páry, které mají dobrou vůli a na tomto základě mohou vyřešit tyto problémy. Dnes je ale největší problém v tom, že jeden z páru

Já sám jsem si to vůbec neplánoval. Došlo k tomu spontánně, proto věřím, že to je boží plán pro mne. Jednoduše jsem přijal pozvání kázat na jednom místě. Poté následovalo jedno pozvání za druhým, takže jsem postupně začal jezdit po celém světě. V žádném případě jsem si to neplánoval.

Je třeba mít pro službu exorcisty nějaké speciální nadání?

Více než mít schopnosti je důležité být k tomu disponovaný, protože jde o poněkud náročnou službu. Ten, kdo dělá exorcistu, musí mít milosrdné srdce. Tak jako Matka Tereza, když viděla na ulici umírajícího muže, sklonila se nad něj a začala mu pomáhat, zatímco ostatní lidé prošli bez povšimnutí. Tímto způsobem začalo její poslání. Podobné to bylo i s mou službou. Když jsem viděl, že mnozí lidé prožívají velké duchovní a duševní problémy, tak jsem si nemohl pomoci a nabídl jsem jim pomocnou ruku, a tímto způsobem začala má služba.

Někdy se ale posedlost může zaměnit s nějakou duševní nemocí. Spolupracujete s psychology či psychiatry?

Samozřejmě, mnoho případů je práce pro psychologa nebo psychiatra. Jiné případy mohou být sloučeninou duševního nebo duchovního problému. Jenom některé případy jsou čistě duchovní. Proto v této službě velmi spolupracuji s psychology i psychiatry. Bohužel není

mnoho psychologů a psychiatrů, kteří by měli zájem spolupracovat s exorcisty. Na většinu případů se totiž dívají jenom

jako úplné vyhnání zlého ducha z člověka. Ve většině případů je ale cílem exorcismu vyhnat zlého ducha.

tak se tam píše, že jsou tady ateisté a uzavření. Já to ale o lidech, kteří přicházejí na seminář, nemohu říct. Jezdím sem dvacet

Blatnický kostel byl po dva dny zaplněný do posledního místa.

z psychologického nebo psychiatrického hlediska.

Víte, kolik je v Evropě exorcistů?

Není možné říct přesné číslo, kolik je exorcistů v Evropě. Některé státy jich mají více a jiné méně. Po výzvě papeže se ale mnozí biskupové snaží ustanovit ve své diecézi exorcisty. Samozřejmě, je jich stále nedostatek, ale zase jich není tak málo, jak si lidé myslí.

Lze zlé duchy exorcismem z těla zcela dostat?

Normálně ano. Pak jsou ale také zvláštní případy, kdy Bůh dovolí posedlost jako určitý kříž. Je to něco podobného, jako když je někdo chronicky nemocný. Neustále bere léky ne proto, aby byl uzdravený, ale proto, aby byl schopen života. Někdy je proto exorcismus jako lék, a ne

Je možné zhodnotit, jak si stojí Česká republika, jestli je oproti jiným zemím, kde působíte, jiná?

Někdy, když si přečtu o České republice a lidech, kteří zde žijí,

let a zjišťuji, že mé semináře jsou zcela plné, takže osobně mohu říct o českých lidech, že jsou na vrcholu otevřenosti, a za to Bohu děkuji.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Kdo je P. Elias Vella?

Exorcista, katolický kněz P. Elias Vella OFMConv. se narodil roku 1941 na Maltě. Už od svých osmi let dostával soukromé hodiny latiny a filozofie. V necelých třinácti letech pak vstoupil do františkánského řádu. V patnácti nastoupil roční noviciát v italském Assisi. Po filozofických a teologických studiích na St. Anthony's College v maltské metropoli Valletta studoval v Římě. Po ukončení studií dostal nabídku učit v Římě na univerzitě, ale dal přednost návratu na Maltu. Tam působil jako farář, provinciální představený a pedagog na vysoké škole. V letech 1986-1993 zastával funkci arcibiskupského delegáta pro řeholní život na Maltě. V roce 1993 byl pověřen tamním biskupem sloužit jako hlavní exorcista a prezident Diecézní komise pro okultismus a satanismus. Od té doby jezdí po celém světě evangelizovat. Je členem americké Asociace křesťanských terapeutů. P. Elias Vella napsal více než třicet knih věnujících se především duchovnímu životu.

Košť trnek nabídnul spoustu dobrot i zábavu

Devatenáct vzorků povidel, sto šest pálenek a více než čtyřicet druhů moučníků nabídnul šestý ročník luckého koštu od varených po tekuté. Nejlepší povidla letos dodala Věra Hrbáčková. Z druhého ocenění se radovala Božena Pokorníková, která vloni vyhrála, takže letos potvrdila kvalitu svých trnek. Bronz patřil Marii Šmehlíkové. Všechny ženy jsou z Louky.

„Při hodnocení se sešlo čtrnáct degustátorů. Byli mezi nimi i dva muži. Při prvních ročnících povidla hodnotili návštěvníci. Rozhodli jsme se ale nic nenechat náhodě, a tak letos už podruhé proběhla degustace s týdenním předstihem v klidu. Nechali jsme se inspirovat muži, kteří stejně degustují pálenky,“ uvedla za pořadatele Marie Škopíková. Chlapi si zase pochvalovali kvalitu pálenek. „Šampionem

se stala slivovice Františka Hrbáčka z Louky, který se stal absolutním vítězem. Dále jsme udělili osmnáct zlatých medailí,“ informoval člen výboru Zahrádkářského svazu v Louce Jan Frola.

K dobré náladě přispěla cimbálová muzika Jožky Staši z Lipova se sólisty Kateřinou Stašovou a Romanem Sokolem. V kulturním programu dále vystoupil domácí mužský pěvecký sbor a ženský pěvecký sbor z Bukovan. Mezi mnoha návštěvníky byli i hosté z Olomouce. „Už jsme tady byli v roce 2009. Je to tu super, proto jsme se vrátili,“ prozradil Pavel Dvořák. Parta přátel na místě nabízela olomoucké pusinky, což byly tvarůžky namazané povidly s kopečkem šlehačky.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Největší zájem byl o vzorek slivovice Františka Hrbáčka, který se stal absolutním vítězem koštu.

Ženy si nenechaly ujít košť povidel.

Fotbalisté z Ostrožské Lhoty darovali krev

Organizované dárcovství krve není mezi amatérskými sportovci příliš obvyklé. O to víc potěšila společná akce fotbalistů z Ostrožské Lhoty. Osm hráčů se podobné hromadné akce zúčastnilo v uherskohradištské nemocnici vůbec poprvé. Nápad pomoci dobré věci se zrodil u místopředsedy klubu Františka Štergenicha, který se ale z pracovních důvodů nemohl odběru zúčastnit. Organizačně si proto vzal celou akci pod patronát Ondřej Kotačka. „Dával jsem kluky dohromady, chodím pravidelně, ale na společném odběru jsem byl poprvé,“ přiznal obránce Lhoťanů, který věří, že to nebyl poslední odběr. „Nejpozději na podzim bychom chtěli podobnou akci zopakovat znovu. Uvidíme, možná budeme darovat i plazmu,“ plánuje Kotačka.

(std)

Lucka by se ráda stala herečkou

V polovině května tomu bude přesně rok, co Lucie Rybníkařová z Hluku vyhrála Zpěváčka roku. Na koštu zelí zahrála na cimbál a také zpívala s cimbálovou muzikou Šefranica. Před vystoupením si udělala chvilku času, aby odpověděla na pár otázek.

Prozradte, kdy jste vlastně začala zpívat a kdo vás vedl k lidové kultuře?

Údajně jsem zpívala dřív, než jsem začala pořádně mluvit. K folkloru mne vedla babička Zdeňka Rybníkařová. Přivedla mne do souborů a vedoucí mě pak přihlašovali do různých soutěží.

Kterými soubory jste prošla?

Začínala jsem ve Zpívání s Katkou a poté jsem byla v Hlubočku. Posledních pět let hraji na cimbál a zpívám s cimbálovou muzikou Šefranica.

Proměnil se po loňském úspěchu nějak výrazně váš život?

Určitě, dostala jsem mnohem více

možností k vystoupení. Zpívala jsem na řadě folklorních festivalech. S cimbálovou muzikou Ohnina z Uherského Hradiště jsem vystupovala třeba i v Maďarsku a zpívala jsem také na Slovensku. Občas vystupuji s BROLNem a absolvovala jsem také sérii vánočních koncertů s Haraficou.

V roce 2007 se stala zpěváčkem roku také Kristýna Daňhelková z Uherského Hradiště, která dnes boduje v soutěži Hlas Česko-

-Slovenska. Populární hudba vás neláká?

S Kristýnou se znám. Samozřejmě nezpívám jen lidovky, ale také populární hudbu.

Považujete získání zpěváčka roku za váš největší úspěch?

Určitě. Druhým ale bylo také přijetí na konzervatoř v Ostravě, kam jsem se letos dostala.

Jaký jste zvolila obor?

Herectví.

Proč ne zpěv?

Zpěv mne baví, ale spíš bych se mu chtěla věnovat jako koníčku, a ne povolání. V herectví má člověk větší možnosti uplatnění a může zpěv také využít.

Dostat se na konzervatoř není žádná legrace. Chodila jste na základní uměleckou školu? Kdo vás připravoval na talentové zkoušky?

Od září mne intenzivně připravovala herečka Slováckého divadla Tereška Novotná.

Máte nějaký profesní sen, cíl?

Ráda bych se věnovala herectví. Láká mne hrát v divadle. Největší sen? Národní divadlo! (smích). Kladu si velké cíle.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Na Antonínku je první strážkyně

Vloni jsme na stránkách časopisu (v č. 21) obsáhle informovali o činnosti dobrovolníků, tzv. strážců, kaple na Antonínku. Než se sešel rok s rokem, zemřel Antonín Dobřecký (67) z Ostrožské Lhoty a v současné době je ze služby po vážném úrazu vyřazen také Václav Válek (82) z Blatnice. Z mužů se k této nelehké službě nikdo neměl, proto se jí ujala Marie Prachařová (63) z Blatnice. Stala se tak v historii první strážkyní kaple. „Chtěla jsem být nějak užitečná. Navíc to máme v rodině. Strážcem už byl můj děda i tatínek (*Slavomír Budař, pozn. redakce*),“ zdůvodnila své rozhodnutí nová strážkyně kaple. V kapli na Antonínku ji můžete potkat každé pondělí (lef)

Blatniční vinaři zvou na putování

Blatniční vinaři zvou na Putování po blatnických búdách. Letos se uskuteční v sobotu 19. května od 10 hod. Registrace bude i tentokrát v prostorách obecního úřadu a s jednou pokladnou se počítá i ve vinařském areálu Pod búdama.

Za poplatek ve výši 600 Kč budou moc návštěvníci koštovat víno u čtyřiatřiceti vinařů. Navíc každý dostane taštičku a v ní degustační skleničku, mapku, tužku a poukaz na odběr lahvového vína v hodnotě 200 Kč.

I letos bude rozvoz koňským spřežením a chybět nebude ani cimbálová muzika, možnost návštěvy muzea a večerní program s country kapelou. Pořadatelé počítají také s ukázkami řemesel a seminářem na téma gastronomie a víno.

(lef)

Lucka touží stát se herečkou.

Keramik Roman Švejda z Uherského Ostrohu

Na konci roku 2011 se v České republice 18. prosince jako by zastavil čas. Média nepsala o ničem jiném než o úmrtí a poté také následném pohřbu prvního polistopadového prezidenta Václava Havla. Na mnoha místech celé země začali lidé na památku zapalovat svíčky. Ze zbytků tisíců svíček vznikla obří plastika ve tvaru otevřeného srdce s názvem Srdce pro Václava Havla. Plastika byla odhalena 10. února na půdě Národního divadla. Možná ne každý ví, že vedle Lukáše Gavlovského je jejím spoluautorem také keramik Roman Švejda z Uherského Ostrohu (více jsme o tomto umělci psali vloni ve 20. čísle časopisu). Po návratu z Prahy na Slovácko ochotně odpověděl na několik otázek.

Kdo a kdy vás oslovil ke spolupráci?

Projekt je společným dílem Lukáše Gavlovského a mne. Prvotní nápad se zrodil v hlavě Lukáše, když uviděl na Václavském náměstí to množství svíček. Byla v tom obrovská energie. Uvědomil si, že ji nemůže nechat odvézt na skládku, a rozhodl se něco s tím udělat. Oslovil mě, jestli bych nepřistoupil do tandemu.

Proč si vybral právě vás?

Známe se téměř od dětství a už jsme spolu několik akcí podnikli. Mě ta myšlenka zaujala natolik, že jsem souhlasil. Napadlo mě hned, že nese mnohem větší potenciál a bylo by skvělé, kdyby se nám podařilo získat svíčky z pietních míst z dalších měst. Byl to hezký nápad, ale práce se nám tím ztrojnásobila.

Co tato spolupráce obnášela?

Zpočátku bylo Lukášovým úkolem zajistit svíčky v Praze. Já jsem měl na starosti ostatní města. Za-

Takto tavil Roman Švejda plamenem zbytky svíček.

čátkem ledna jsem pak odjel do Prahy a další kroky jsme už pod-

nikali společně. V té době vznikla definitivní varianta objektu. Bylo to otevřené srdce, do něhož by mohl každý vstoupit. Výška srdce byla dána množstvím vosku, který národ po malých svíčkách snesl. Byla to od počátku velice příjemná spolupráce, protože si s Lukášem dobře rozumíme. Nejen, že nevznikaly rozpory, ale nebylo třeba přistupovat ani na kompromisy. V takovém prostředí přicházejí nápady snadno a snadno se nachází řešení pro jejich realizaci.

Jak dlouho jste na srdci pracovali?

Nápad vznikl před Novým rokem a první otevření srdce proběhlo na piazzetě Národního divad-

la 10. února. Vychází mi to na sedm týdnů, ale musím říct, že to bylo pravděpodobně nejintenzivnějších sedm týdnů v mém životě. Rozhodli jsme se totiž, že nebudeme žádat o záštitu žádnou instituci, která by přicházela v úvahu a z vlastních zdrojů zajistíme finanční krytí. Počítali jsme pouze s případnými dary. Tím si zachováme svobodnou vůli rozhodovat o výsledku i jeho budoucnosti. Chtěli jsme celé akci dát ráz občanské iniciativy, dobrovolné pomoci a ukázalo se, že to bylo rozhodnutí správné. Nápad nacházel v lidech rezonanci, snadno se s myšlenkou ztotožnili a často dělali, co bylo v jejich silách a možnostech, aby přispěli k realizaci.

Srdce pro Václava Havla bylo instalováno před Národním divadlem v Praze.

vyráběl v Praze Srdce pro Václava Havla

Kde?

Srdce vznikalo v hale pražské Trafačky. Je to prostor otevřený alternativním proudům umění a také tam jsme našli podporu. Hala nám byla bezúplatně zapůjčena na osmnáct dní. Bylo třeba ji zařídit pro práci dobrovolníků, svízt svíčky z Prahy a dalších měst, vyrobit zde formu a postupně odlévat díly srdce. Práce dobrovolníků spočívala zejména ve vyprošťování vosku z obalů, ale pomáhali i v dalších oblastech, podle možností.

Z kolika svíček se dělalo?

Podařilo se nám zajistit asi pět tun svíček, je to pravděpodobně polovina všech svíček z celé republiky, které lidé přinesli na pietní místa. Čistého vosku - vlastně by se mělo hovořit o parafínu - pak bylo 2,3 tuny. To je váha srdce. Odpad, který jsme svezli do Trafačky ze sběrných dvorů, se stal naším majetkem, odpovídali jsme za něj. Proto jsme obalové

materiály třídili na plasty, sklo a hliník a takto je mohli odevzdat jako separovaný odpad.

Kdy byla plastika představena veřejnosti?

Srdce se slavnostně otevřelo desátého února na půdě Národního divadla a jsem rád, že je poprvé právě tam. Myslím si, že to místo vyjadřuje celonárodní rozsah akce. Je to veřejný prostor a každý, kdo chce, může do srdce vstoupit. Může se nechat obklopit materiálem, který přinesly desetitisíce lidí. Přinesli jej proto, aby vyjádřili svůj vztah a podporu myšlenkám, které představoval Václav Havel.

Jak dlouho tam bude?

Na piazzetě Národního divadla mělo být do desátého dubna. Pokud to klimatické podmínky dovolí. Je to objekt z vosku. Už teď se vyjednávají další místa, kam by mohlo být přesunuto. Zájem je veliký.

Do plastiky otevřeného srdce může každý vstoupit. Je zranitelné jako všechna srdce. V materiálu, který se mohl stát odpadem, je mnoho světů. Tato hmota vstřebala myšlenky, pro které byly svíčky zapáleny. Jsou v něm nainvestovány představy lidí o slušné společnosti, je do něj zamodlena naděje, že je možné jednat podle nejlepšího svědomí a netratit na tom. Objekt je vyjádřením vztahu občanů k osobě a filozofii Václava Havla. Mnoho lidí se stalo spoluvůrci díla tím, že se podíleli na procesu jeho vzniku od úklidu svíček, přes zpracování vosku až po instalaci.

Foto 4x: Rodinný archiv Romana Švejdy

Keramik Roman Švejda (vlevo) odlévá v pražské Trafačce první vrstvu srdce.

Jaké jste měl při práci pocity, co jste prožíval?

Pocity prožívám až zpětně. Samotný proces vzniku byl příliš hektický. Hrnuli jsme před sebou horu problémů, řešili vždy ten, který stál před námi, a moc se nesnažili myslet na ty, které nás čekají. Neustálá pomoc a podpora lidí nás přesvědčovala, že jdeme správným směrem, že děláme něco, co je v obecném zájmu. To je vědomí, které dodává neuvěřitelnou energii.

Co vás čeká nyní v blízké době?

V tyto dny vyjednávám přesun srdce do Litomyšle. Během festivalu Smetanova Litomyšl bude stát v místech, kde Václav Havel zorganizoval setkání sedmi prezidentů. Hlavně mě ale čeká práce. Skoro dva měsíce jsem se plně věnoval Srdci pro Václava Havla a na vlastní práci jsem v podstatě ani nesáhl, takže je třeba věnovat se životy.

Lenka Fojtíková

Sokolovna slaví pětadesáté narozeniny

Už několik let před první světovou válkou začali Hlučané přemýšlet nad založením Sokola. Jejich snahy ale dostaly konkrétní podobu po vzniku samostatné Československé republiky 28. října 1918. Členové učitelského sboru postavili v zahradě u Svadbíků hrazdu a bradla, aby probudili zájem o cvičení. V únoru roku 1920 byl v Hluku Sokol založen. V říjnu téhož roku si pronajal od správy velkostatku tzv. barák, což byla ubytovna sezonních dělníků na statku. Budova stála na místě dnešní sokolovny a začala sloužit jako tělocvična.

V roce 1924 prošla budova opravou a také se postavila kabina na promítání kina. S promítáním filmů začal hodinář Špacír, který vlastnil potřebnou aparaturu. V sále bylo postaveno provizorní jeviště. Oponu s námětem Libuše věštíci slávu Prahy namaloval učitel Slavík. V roce 1926 byla získána koncese k promítání filmů Sokolem.

20. ledna 1927 rozhodl výbor o stavbě nové sokolovny. Vypracováním plánů byl pověřen bratr Dřínek. Všichni členové museli odpracovat dvacet hodin, nebo zaplatit hotově třicet korun. Zednické práce byly zadány Josefu Konečnému, tesařské Janu Mitáčkovi a bratr Egon Penk se zavázal k dovozu veškerého materiálu na stavbu zdarma.

Stavba byla dokončena ještě v téže roce a měla hodnotu 100.000 Kčs. Zakoupil se nový promítací přístroj a v nové sokolovně bylo rovněž zřízeno stálé jeviště. Oponu s námětem Svoboda namaloval učitel Domin Černý. Portál byl ozdoben bustami Tyrše a Fügnera.

V roce 1928 začala v kině klesat návštěvnost. Uvažovalo se o vylepšení, které by přitáhlo více diváků. Nakonec byl od bratra Šimčíka zakoupen gramofon, který vyhrával po celou dobu filmového představení. Výnosy z kina, jednoty a divadla přesto nestačily pokrýt režie. Finanční odčerpávaly i nemalé úroky z půjček, a tak bylo rozhodnuto vypůjčit v hlucké záložně dalších 12.000 Kčs. Dluhy narůstaly.

V roce 1929 přestala dosavadní strojovna kina vyhovovat živnostensko-právním předpisům, proto musela být opravena.

V roce 1934 byla zavedena v sokolovně elektrika. Jak se promítalo do té doby, kronika neuvádí. V Brně ale například jelo kino na plynový pohon s dynamem. V Hluku snad prý promítačku poháněl benzinový agregát.

6. března 1936 se promítal v hluckém kině poprvé film i se zvukem. Majetek Sokola byl v té době jeden milion korun, dluh

užití bylo stejné jako před druhou světovou válkou. Sál navíc sloužil jako tělocvična základní školy. V roce 1959 byla postavena šatna a pokladna pro kino a v prvním patře promítací kabina a příslušenství. Pod jevištěm byl vykopán prostor pro klubové akce.

O přístavbu sálu se v roce 1965 postarala TJ Spartak Hluk. Sedmáct let pak byla sokolovna

zrušit, ale milovníci kinematografie se nedali. Vedoucí kina pan Kupec uměl vždy sehnat ty nejnovější filmy, které dokázaly přitáhnout diváky. Dařilo se mu to hlavně díky jeho kontaktům ve filmovém světě. Jezdil pravidelně promítat na filmové festivaly, dokonce i do Karlových Varů.

Na podzim roku 2009 se při kontrole městského majetku zjistilo, že kinu chybí kolaudace a podle platných dokumentů je stále sokolovnou. V regionálním tisku se navíc objevila zpráva, že hlucké kino je republikovou raritou. Divák tam v případě potřeby musí opustit sál a vydat se na suchou toaletu stojící na dvoře. V objektu chybí rozvody pitné vody a na suchých záchodech není možnost mytí a hygienického osušení rukou. Hygiena sice s provozováním kina nesouhlasila, stavební úřad v Hluku ale zákaz provozu nevyhlásil. Výhrady hasičů řešilo vedení města úpravami za plného provozu.

Na konci roku 2011 přišla neradostná zpráva. Od roku 2013 se přestávají filmy vyrábět na dosud zavedeném filmové pásu, a kopie se do kin budou dostávat v digitální podobě.

Kina, která se chtějí zachránit, musí být vybavena digitální technologií. Ta vyjde minimálně na milion korun. Pro Hluk plyne naděje, neboť radnice požádala o dotaci ze Státního fondu pro podporu a rozvoj kinematografie. V rámci dotace může město dosáhnout až na 800.000 Kč. Zhruba stejnou částku by ale muselo najít ještě v městském rozpočtu.

Marie Plačková,
(redakčně kráceno a upraveno)

Na historickém snímku je vidět dnes už neexistující prostřední vchod do sokolovny. Foto: Archiv Městského úřadu v Hluku

čtyřicet tisíc. V květnu 1941 byla výnosem reichsprotektora činnost Sokola zakázána na celém území protektorátu. Veškerý majetek jednoty byl zabaven. Z budovy sokolovny musel být odstraněn nápis SOKOL. Kino dostalo novou správu a bylo přejmenováno na Viktoria, což znamená vítězství.

Po válce došlo v roce 1947 k zestátnění kina. Novým provozovatelem se stala Správa státního filmu a vedoucím byl pan Janků. Po znárodnění v roce 1948 se stala sokolovna majetkem Tělovýchovné jednoty Spartak Hluk. Vy-

užívána jako kulturní sál, tělocvična a kino. Pro nedostatky na elektroinstalaci byl provoz 1. května 1982 zastaven. Uskutečnily se velké úpravy, na nichž se z velké části podílela celá rodina promítače Antonína Kupce. Sedadla pro diváky byla umístěna na pevné zešíkmené ploše, takže po znovuotevření 1. října 1982 byla sokolovna objektem, který už sloužil výhradně jako kinosál. Po roce 1989 začala návštěvnost filmových představení prudce klesat. Podobně tomu bylo na území celé republiky. Několikrát se objevily snahy a pokusy kino

Antonín Lukáš představil nitěnou krásu

O velikonočním prodlouženém víkendu představil Antonín Lukáš v obřadní síni Obecního úřadu v Blatnici průřez své tvorby šité krajky. K vidění zde bylo na sedmdesát obrazů s nejrůznější tematikou. Původní profesí učitel, strojař a matematik si po nástupu do důchodu v roce 1995 začal plnit svůj celoživotní sen. „Jsem absolventem Pedagogické fakulty v Olomouci, kde jsem vystudoval výtvarnou výchovu a matematiku. K malování jsem měl vždy vztah,“ upozornil sedmdesátiletý umělec. Krajkové obrazy vytváří vlastní originální technikou. Do rámu nejdříve upevní předkreslený motiv, na který natáhne z pevných nití základní osnovu, která tvoří kostru budoucí krajky.

Do ní pak navazuje z dalších nití obrysové linky obrázku. Nad předlohou tak vznikne jako síť přesná kopie obrázku. Při práci používá jednoduchý síťovací uzel. Jeho obrazy utkané z nití zdobí domácnosti a sbírky výtvarného umění nejen v České republice, ale třeba také v Japonsku, Americe, Austrálii, Kanadě, Rakousku, Francii a Anglii. Za šestnáctiletou tvorbu dokázal svými šikovnými prsty z nití vykouzlit bezmála sedm set obrazů. Na kolik jeden obraz „utkaný“ z nití vyjde? „Cena se pohybuje od čtyř stovek až po několik tisíc korun. Nezáleží ani tak na velikosti jako na náročnosti a složitosti vzoru,“ připomněl umělec.

Text a foto. Lenka Fojtíková

Antonín Lukáš vytvořil šikovnými prsty stovky nitěných obrazů.

Součástí vernisáže byl také kulturní program, ve kterém vystoupily mažoretky z Hluku, taneční kroužek Mateřské školy z Blatnice a domáci mužský pěvecký sbor (na snímku).

Děti se spojily s onkologickým oddělením

V postní době se snažili někteří věřící o dobré skutky a zlepšení svého života. V blatnickém kostele se tak objevila maketa hory Golgota. U ní byly v miskách úzké lístečky s úkoly pro děti, mládež a dospělé. Po jejich splnění je všichni, kdo se zapojili, lepili na párátko a ve formě malých křížků zapíchli na Golgotu. Ta byla po ukončení čtyřicetidenního postu zcela zaplněná malými křížky se splněnými úkoly. V Nové Lhotě se

na polepšení zaměřily výhradně děti. Z kostela si odnášely domů rybičky, na které napsaly nějaký ze svých hříchů. Celý týden se pak snažily o jeho nápravu. Poté rybičku nalepily do improvizovaného akvária, které bylo u oltáře. „Má to být symbolika, že tyto ryby byly obmyté a dané do čisté vody,“ uvedla na vysvětlenou Ludmila Fojtíková z Nové Lhoty.

Snaha dětí z Nové Lhoty přitom měla přesah až na onkologické oddělení nemocnice v Olomouci. „Pracuje tam totiž sestra jedné naší maminky a také učitelky v mateřské školce Ester Halabrinové. Malí pacienti se

tam omývají svým utrpením, které prožívají. Říkali jsme si, že to bude velmi silné propojení, zdůvodnila kontakt dětí z Nové Lhoty a onkologického oddělení v Olomouci Ludmila Fojtíková.

(lef)

Akvárium v Nové Lhotě plnily rybičky, které vybarvily děti z onkologického oddělení v Olomouci (vpravo). V Blatnici zase věřící všeho věku plnili různé úkoly a předsevzetí. Po jejich splnění je nalepili na párátko a to ve formě malého křížku nalepili na maketu hory Golgoty.

Foto 2x: Lenka Fojtíková

Promítač Kupec nechal kus srdce v kině

Dostala jsem tip, že bych mohla napsat o promítači v hluckém kině. Jaroslav Kupec totiž není ledajaký promítač. Je to PAN promítač, který těší lidi promítáním filmů už více než šedesát let. Dovedete si představit, že něco děláte soustavně, jak nejlépe dovedete více než šedesát let?

Já ne. Možná si to nedovedu představit také proto, že jsem si těch šedesát let ještě ani neodžila - natož, abych něco soustavně tak dlouhou dobu dělala. Jeden únorový podvečer jsem se s takovým mužem setkala. Pravda, úvod našeho setkání pro mne moc příznivě nevypadal. Aniž by pan Kupec cokoliv tušil, čekala jsem ho před kinem. Byla jsem totiž upozorněna, že žádný rozhovor nebude, že nechce, aby se o něm cokoliv psalo.

Když jsem mu tedy jednu neděli bez ohlášení před kinem řekla, že bych o něm ráda napsala story, tak řekl kategoricky že ne, že to tedy vůbec nepřipadá v úvahu. Dnes už ani nevím, jak jsem se přesto dostala do kinosálu. Nádherného kinosálu, který je jakoby vystřižený z první republiky, ale vše je zde v naprosto perfektním stavu. Včetně čalouněných sedaček, které vypadají, jako by v nich nikdo ještě ani neseděl.

No, a my jsme najednou stáli v tom kinosále a pan Kupec začal vykládat a já jsem dokonce mohla pokládat i otázky. Jakmile začal vzpomínat na léta dávno minulá, rozsvítily se mu najednou v očích hvězdičky a jako by měl mávnutím kouzelného proutku o několik desítek let méně.

Vyprávěli jsme si nakonec bezmála dvě hodiny. Mezitím jsme zašli také ke kotli, aby pan Kupec přiložil do kamen a nebyla v kinosále divákům zima. Kromě toho mne vzal i do promítací kabiny, kde mi vše vysvětloval a ukazoval. A jak se zabral do práce, tak jsem mohla udělat i pár fotek bez blesku, což považuji po prvotním „uvítání“ za malý zázrak.

Postupně jsem se dozvěděla, že se Jaroslav Kupec narodil před

osmdesáti lety do rodiny klempíře. Budova sokolovny tehdy stála už pět let. V kině zde nejdříve promítal Jaroslavův tatínek. On sám si udělal promítačské zkoušky ve svých osmnácti letech a od té doby se stal také promítačem. To už byl u tatínka vyučený klempířem. Po znárod-

odešel do důchodu.

Po celou dobu měl ale své srdce v promítací kabině, kam mířil po práci, víkendech i dovolené. Byl pedant, každý film vždy před promítáním zkontroloval, takže nehrozilo, že by kvůli němu muselo být někdy promítání přerušeno. O jeho kvalitách se záhy

odkud promítal v letních kinech. Z festivalů zvukných jmen se vždy vracel zpět do Hluku, kde těšil promítáním filmů své spoluobčany. Pamatuje doby, kdy se v Hluku promítalo i třikrát denně a vždy bylo narváno. Kinosál měl kapacitu dvě stě míst, ale někdy zde bylo i o sto lidí více. Pět let

Jaroslav Kupec zdaleka jen nepromítá. Do kina, v zimě dojde vždy se značným předstihem, aby v kinosále bylo návštěvníkům teplo.

nění pracoval rok v hluckém Palu a poté přešel do Letu Kunovice, kde se v té době rozjížděla výroba. Nejdříve byl leteckým klempířem a později přešel ze zdravotních důvodů do skladu, kde pobyl deset let a vypracoval se na vedoucího. Po dvaatřiceti letech prožitých v Letu Kunovice

dozvěděli pořadatelé nejrůznějších festivalů a začali si ho zvat. Dlouhé roky se proto vracel na filmový festival do Zlína, Letní filmovou školu do Uherského Hradiště, Brna, Písku ale třeba také do Karlových Varů. Kromě toho prožil mnoho sezon v maringotkách po celé Moravě i Čechách,

zde byl také filmový klub, který byl v osmdesátých letech minulého století po Brně a Zlíně třetím nejlepším v Jihomoravském kraji. Dnes je situace úplně jiná. Po revoluci v devětaosmdesátém roce začala návštěvnost klesat stejně jako v jiných klasických kinech. Lidé začali plnit multi-

Promítač Jaroslav Kupec je pedant. Každý film vždy před promítáním pečlivě zkontroluje.

plexy, kde sedí v hlubokých křeslech a návštěvníci si do kinosálu nesou kbelíky popcornu a kelímky s coca-colou.

Pan Kupec věděl, že pokud by se mělo kino v Hluku udržet, je zapotřebí postavit sociální zařízení odpovídající jednadvacátému století a také provést digitalizaci kina. Začal proto psát žádosti na městský úřad, ale ty byly zpočátku bez odezvy. Až současné vedení začalo pracovat na záchraně kina. Záchody jsou před dokončením a město se snaží získat dotaci na digitalizaci. Bez této modernizace by se kino muselo zavřít. Brzy totiž dojde k tomu, že se z klasických filmů už promítat nebude.

Jaroslav Kupec čekal na rozhodnutí Státního filmového úřadu s napětím. V kině totiž prožil kus svého života a dá se říct, že zde nechal také své srdce. Stupňovité hlediště je jeho dílem. Do promítací kabiny se mu díky známostem podařilo sehnat už v době totality kvalitní promítací přístroje.

Do práce ale zapojil i rodinu. Společně s manželkou zde uklízí. Vloni oslavili zlatou svatbu. Dcera chodí s tatínkem na každé před-

stavení, aby prodávala návštěvníkům lístky. A lidé, kteří sem zavítají, jako by tuto lásku v kinosále cítili. Upřednostňují tento malý útulný kinosál před moderními multiplexy. V roce 2010 převzal

Jaroslav Kupec v Písku v jižních Čechách na druhém ročníku Festivalu nad Řekou prestižní ocenění - Cenu Miroslava Ondříčka za celoživotní dílo promítače.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Promítání filmů je pro letošního jubilanta velkou láskou.

Učili se, jak číst v kostele

Od února do konce března se ve Veselí nad Moravou uskutečnil kurz lektorů. Jeho absolventi získali osvědčení k čtení biblických textů při mši svaté.

„Přihlásilo se nám sto dvacet čtyři věřících z celého veselského děkanátu. Okolo deseti farníků přijíždělo také z Boršic u Blatnice, které do našeho děkanátu už nespádají,” informoval děkan ve Veselí nad Moravou P. Václav Vrba. „Podobný kurz už se tady uskutečnil před pár lety. Bylo zde tehdy nejvíce účastníků z celé olomoucké arcidiecéze. To znamená, že ho tu absolvovalo více lidí než ve Zlíně či Olomouci. Těší mne, že je tady stále tolik zájemců o službu v církvi,” řekl v úvodu přednášky olomoucký biskup Josef Hrdlička. Podle jeho mínění je k této službě nezbytně nutná pokora, protože lektor se stává mluvčím Boha. První setkání lektorů se po revoluci uskutečnilo na Svatém Kopečku v roce 1990, kdy byl ještě olomoucký arcibiskupem František Vaňák.

(lef)

Ve Veselí bude dopravní hřiště

Ve Veselí nad Moravou se připravuje výstavba dopravního hřiště. Bude ležet v areálu domu dětí a mládeže (DDM) na sídlišti Hutníků. Stavět by se mělo začít na jaře a s dokončením se počítá v srpnu. Celkové náklady se vyšplhají na 1 150 000 Kč, přičemž městu se podařilo získat dotaci z Jiho-moravského kraje ve výši půl milionu korun. DDM nabízí základním a mateřským školám spolupráci v zajištění dopravní výchovy. Do výuky by se měli zapojit také městští strážníci

(lef)

Z Blatnice vzešla pomoc pro Haiti

Koncem roku 2008 vznikla v hlavě blatnického faráře P. Zdeňka Stodůlky myšlenka pomoci hladovějícím dětem na Haiti. V té době tam působil jeho spolužák P. Roman Musil. Při jednom setkání si posteskl, že by ve velkých přístavních městech pro své žáky, kterých mu do školy chodí 250 a on jim chce dát aspoň jednou denně najíst, mohl sehnat jídlo. Pytle rýže ale neměl jak do několika hodin jízdy vzdálené farnosti dovézt.

P. Stodůlka se rozhodl, že mu pomůže sehnat nákladák. Základ sbírky tehdy tvořilo 60.000 Kč z kasičky, na které je v kapli na Antonínku nápis rukou Chléb sv. Antonína. Jeho výzva o pomoc se setkala s mimořádným ohlasem veřejnosti. Uskutečnily se humanitární koncerty, jejichž výtěžek putoval na konto sbírky. Auto značky V3S nakonec věnoval jeden sponzor.

„Zpočátku jsme chtěli vybrat zhruba dvě stě tisíc korun, abychom mohli poslat nákladák lodí na Haiti. Jen cesta po moři totiž vyjde zhruba na tuto částku. Nakonec se nám v první etapě podařilo ale vybrat devět set tisíc korun, což mne velmi mile překvapilo. Mohli jsme si tedy dovolit koupit ještě jedno nákladní auto, a to jsme rozebrali na součástky. Dále jsme poslali invalidní vozíky, matrace na spaní, školní lavice, židličky, zdravotní pomoc. Dary jsme prostě naplnili celý kontejner. Lidé nám začali velmi pomáhat. V současné

době se jedná řádově o miliony korun, které lidé věnovali. Za to jim patří obrovský dík,“ zdůraznil P. Stodůlka.

Letos už nákladák na Haiti slouží třetím rokem. Pomoc, která vzešla z Blatnice, ale pokračuje, i když nyní už vše zastřešuje nezisková organizace Fidcon (více informací na: www.praga-haiti.cz). V současné době má na starosti především projekt Voda pro Haiti. Jen vloni bylo na Haiti vyvrtáno šest studní. Do té doby totiž museli Haitané žijící v odlehlých koutech ostrova chodit pro vodu pěšky třeba pět až deset kilometrů. Když tam čeští technici vloni vyvrtali šest studní, zavládla mezi domorodci obrovská radost. Technici se pak na ostrov po roce vrátili, aby zkontrolovali stav studní. Na místě objevili dvě závady. Jedna ze studní byla zamčená visacím zámkem. Tamní obyvatelé si chtěli prostě tento zdroj života uchránit jen pro sebe. Chlapi jim ale vysvětlili, že musí studnu otevřít a dát k dispozici všem, kteří vodu potřebují. Studny fungují tak, že člověk vodu pumpuje nohou prostřednictvím železného pedálu. Po roce užívání byl u jedné studny

tento pedál úplně prošlapaný. Bylo tedy naprosto zřejmé, jak velmi je používán. Jak se u nás kdysi stávaly fronty na maso, tak se v těchto místech na Haiti stojí fronta na vodu. Technici proto

rok jsme byli požádáni, abychom přispěli z kasičky Chléb svatého Antonína na farnost mého kolegy faráře v pohraničí. Na faře se mu propadla střecha a potřeboval ji opravit. Slíbil jsem mu, že

P. Stodůlka ukazuje na nových banerech postup prací na Haiti

vše opravili a rozhodli se ve vesnici vyvrtat ještě jednu studnu. „Nyní jsou tam vrtaři znovu. Potřebujeme ale dofinancovat třetí část vrtání. Chceme sehnat další peníze, aby se podařilo vykopat co nejvíce studní,“ upozornil uprostřed března P. Stodůlka. A jak mohou lidé pomoci? Nejsem snadnější je poslat peníze na konto 2137396359/0800 nebo prostřednictvím DMS PRAGA-HAITI na číslo 87777. Pokud by někdo měl zájem, může si dokonce „adoptovat“ vlastní studnu, což ho vyjde na 130.000 Kč a poté může na internetu sledovat postup prací na výstavbě. Nadále pomáhá i blatnická farnost. Z kasičky Chléb sv. Antonína letos poputuje na projekt Voda pro Haiti sto tisíc korun.

„Víte, mám úžasnou zkušenost, jak se Pán Bůh o nás stará. Jeden

pošlu z výtěžku kasičky na Antonínku deset tisíc korun. Uplynulo asi půl roku a v pokladničce se nastřádalo okolo třiceti tisíc korun. Zpočátku jsem byl v pokušení kolegovi poslat jen oněch slíbených deset tisíc, protože máme ve farnosti také plno potřeb. Nakonec jsem mu ale poslal celou částku, která se vybrala. Poté, co jsem peníze složenkou odeslal, u mě na faře hned druhý den ráno zazvonil neznámý muž, který mi řekl: „Víte, jedu kolem a viděl jsem, že máte velmi krásné poutní místo. Vezu vám nějaký příspěvek. Tady máte třicet tisíc.“ To je doklad toho, jak má Pán Bůh smysl pro humor a jak se o nás stará,“ podělil se na závěr o svou zkušenost P. Zdeňk Stodůlka.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Kasička na Antonínku

Skvělá sezona hokejistů Uherského Ostrohu

Led na zimáku v Uherském Ostrohu už je dávno roztopený a současné jarní počasí dává na zimní sporty zapomenout. Přesto nemůžeme v našem časopise nezmínit úspěšnou sezonu ostrožských hokejistů, která skončila poslední víkend v březnu.

Svěřenci trenérů Karla Buřiče a Zdeňky Ševely, tedy mužstvo mužů, skončilo ve sloučeném krajském přeboru na parádní druhé příčce. Dlouhodobou soutěž vyhrály Moravské Budějovice, a proto titul přeborníka Zlínského kraje přebírali zaslouženě ostrožští hokejisté. Bylo to vůbec nejlepší umístění v historii ostrožského hokeje. Málokdo před sezonou věřil, že výrazně omlazený tým dosáhne tak parádního úspěchu. Generální manažer hokejistů Uherského Ostrohu Bronislav Zápařka je logicky s uplynulým ročníkem spokojený.

„Sezonu hodnotím jako skvělou. Základní část jsme ve Zlínském kraji vyhráli a v play off skončili na třetím místě, což si myslím, že není vůbec špatné. Můžeme se pochlubit dvěma poháry. Jeden za titul přeborníka kraje a druhý

za třetí místo v nadstavbové části. Bohužel nám nevyšlo semifinále v play off s Uherským Brodem. Nemůžu říct, že bychom byli horším týmem, ale soupeř měl skvělého brankáře, který jim postup vychytil. Naši hráči nebyli schopni dát branku. To celé rozhodlo. Doufali jsem, že postoupíme až do finále, bohužel takové štěstí jsme neměli,“ posteskl si nad nadstavbovou částí soutěže Zápařka. Hokej v Uherském Ostrohu měl v uplynulé sezoně obsazené všechny věkové kategorie, to rozhodně v předešlých letech

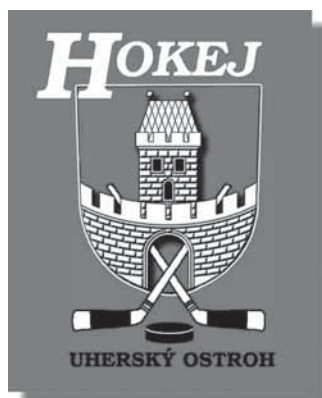
nebylo pravidlem. V krajských soutěžích se představily přípravky, třetí třídy, mladší a starší žáci, dorost a v neposlední řadě mužstvo juniorů. Vystoupení všech celků zhodnotil Bronislav Zápařka s optimismem. „U mládeže bych do věkové kategorie starších žáků výsledky vůbec nebral v potaz. V přípravce a mladších žácích je hlavně důležité, aby se kluci rozvíjeli po hokejové stránce. Starší žáci skončili v základní části na druhém místě. Bohužel díky tomu, že se dělají součtové tabulky mladších a starších, došlo k tomu, že se nedostali do

elitní skupiny. Druhou skupinu ale ovládli a skončili na prvním místě.“

Dorostenci skončili ve své soutěži na stříbrném stupínku. Juniorka, která doplácela na zranění klíčových hráčů, brala šesté místo z osmi účastníků.

„Umístění není tak špatné, ale před začátkem jsme mysleli na víc. Soutěž byla velice kvalitní, za soupeře jsme měli takové kluby, jako je Hodonín, Břeclav, Hradiště spojené s Brodem a ze severu Moravy Nový Jičín a Studénku. S každým jsme odehráli vyrovnané zápasy. Rozhodla naše nemožnost dát víc branek. To je problém ostrožského hokeje. Jsou to okamžiky, které rozhodují o úspěchu a neúspěchu v soutěži,“ zakončil hodnocení všech celků Bronislav Zápařka.

Stanislav Dufka

Hokejisté Uherského Ostrohu – přeborník Zlínského kraje pro rok 2012

Foto: Radek Salaguarda, www.idobryden.cz

V Ostrožské Nové Vsi mají nejmladšího trenéra v kraji

První trenérské zkušenosti získával Bronislav Šálek zhruba před rokem po boku zkušeného čtyřiašedesátiletého Pavla Soviše, který přišel do Ostrožské Nové Vsi zachránit krajský přebor. Po jeho neúspěšné misi se výbor rozhodl pro odvážnou variantu a trenérské křeslo nabídl právě sedmdvacetiletému Bronislavu Šálkovi. Dlouholetý sekretář Novovešťanů Antonín Kalný ale o nějakém překvapení nemluvil.

„Už na jaře vedl tréninky spíš Šálek. Soviš seděl většinou na tribuně a po skončení sezony jsme logicky oslovili Šálka. Nad nikým jiným jsme ani neuvažovali. Já jsem mu domluvil na svažu výjimku a přes zimu si Broněk dodělal potřebnou kvalifikaci. Myslím, že jeho příprava má slušnou úroveň. Klidně se přijďte podívat. On sám přijde půl hodiny před tréninkem, připravuje si kužely a další pomůcky. Je vidět,

že má o trénování veliký zájem,“ chválil kouče sekretář klubu. Fotbalisté od štětkopískových jezer byli před začátkem jarních odvet na dvanáctém místě tabulky v I. A třídě.

Šálek má od výboru jediný úkol – zachránit soutěž.

„Pokud nesestoupíme, je předpoklad, že bude u mužstva pokračovat,“ nastínil další etapu trenéra sekretář klubu Antonín Kalný.

Sám mladý kouč je s přístupem svých svěřenců, z nichž jsou někteří i o deset let starší, spokojený.

„Překvapil mě zájem a přístup hráčů. Trénujeme třikrát týdně, plus o víkendů přípravný zápas. Na každém tréninku mám čtrnáct patnáct kluků. Když se bavím s ostatními trenéry, tak často slyším, že mají hlavně přes týden obrovské problémy dát mančaft dohromady. Jsem rád, že u nás

takovou situaci řešit nemusím,“ pochvaluje si tréninkovou morálku Bronislav Šálek, který v komunikaci se staršími hráči nevidí žádný problém.

„Je to moje první trenérská štače. Hrával jsem tady. Všechny kluky dobře znám a vím, co od nich můžu očekávat. Sestup bych si bral hodně osobně,“ říká na závěr Šálek, který hraje regionální soutěž v Rakousku a trénování by se chtěl věnovat také v budoucnu.

Na krajském fotbalovém svazu také neregistrují mladšího kouče, který aktuálně vede dospělé fotbalisty. „Pokud si dobře vzpomínám, tak mladšího trenéra nemá žádný klub,“ prozradil krajský sekretář Radovan Lukáš.

Text a foto: Stanislav Dufka

Bronislav Šálek v dresu Šardic. V současné době ještě mimo trénování hraje v regionálním klubu v Rakousku.

Veselští šachisté řeší existenční problémy

Šachový klub ve Veselí nad Moravou je už pěkný stařeček. Jeho vznik se totiž datuje rokem 1929. Za dobu své existence prošel vzlety i pády. Dnes má jednatřicet členů a bojuje s existenčními problémy. „Naším jediným sponzorem je město. Žádali jsme o dotaci ve výši pětatisíc tisíc korun, ale dostali jsme jen pět tisíc. V minulých letech to bylo ale i čtyřicet tisíc. Věříme, že se nám ještě podaří dosáhnout na nějaké peníze v dalším kole,“ informoval o situaci šachistů předseda klubu Zdeněk Uříčář.

Vzápětí ale upozornil, že má klub velkou výhodu, protože získal ještě za starosty Martina Bedravy zázemí v budově orlovný, kde mohou šachisté trénovat a hrát také mistrovské zápasy. „Možná si někdo myslí, že šachisté nic víc nepotřebují, ale to není pravda. Hrajeme druhou ligu, takže naši závodníci musí cestovat po celé jižní

i severní Moravě, což je pořádně finančně náročné,“ povzdechl si předseda klubu. Vedení oddílu zvažuje, že pokud se nepodaří získat další dotace, bude nutné zvednout členské příspěvky. Za ty nyní dospělí ročně zaplatí pět set korun a děti tři stovky.

Veselští šachisté se přitom mohou pochlubit nemalými úspěchy. Dvaadvacetiletý Jakub Uříčář se díky třetímu ocenění na mistrovství republiky probojoval v roce 2008 na mistrovství Evropy. V jeho šlépějích letos kráčí patnáctiletý Jan Skalka, kterému se podařilo probojovat na mistrovství České republiky. Za Veselí nad Moravou v současné době hraje necelá dvacítká dětí ve věku od sedmi let.

„Jsme otevření všem. Přijít může kdokoli, kdo je starší sedmi let. Je totiž zapotřebí, aby si už malí šachisté uměli zapisovat tahy. Většina dětí, které k nám při-

chází, umí postavit figury a také s nimi tahat. My je pak učíme spíš taktiku a strategii,“ uvedl

každý něco odnáší domů. Podle odborníků se děti při hře šachů učí soustředit a vytváří si cha-

Patnáctiletý Jan Skalka při tréninku s předsedou klubu Zdeňkem Uříčářem. Jakub se letos probojoval na mistrovství republiky.

Uříčář. Od září do dubna pořádá vedení šachistů pro své malé členy každých čtrnáct dnů turnaje. Z vybraných peněz pak nakoupí drobné ceny a na konci turnaje si

akter člověka. Na základě hry jednotlivých hráčů lze po pár partiích také poznat, jakou má kdo povahu.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Při Velické latce excelovali domácí skokani

Sportovní hala ve Velké nad Veličkou byla svědkem čtrnáctého ročníku Velické latky. Atletického klání ve skoku do výšky se zúčastnilo deset družstev z osmi základních škol z Horňácka, Ostrožska i Strážnicka. Mezi osmdesáti závodníky excelovali reprezentanti z pořádající Masarykovy ZŠ Velká nad Veličkou. Vyhráli soutěž družstev a také kategorii mladších žáků a starších žákyň. „Naším cílem je motivovat děti k pohybové aktivitě a zdůrazňovat tak význam sportu pro dnešní generaci mladých lidí žijících ve světě počítačů,“ uvedl ředitel Masarykovy ZŠ Velká nad Veličkou František Frýdecký. Podle jeho mínění byl letošní ročník velmi zdařilý. Mezi dosaženými výkony vyčnívá výborných 150 cm Jany Šustkové z Velké nad Veličkou. (lef)

Výsledky:

Družstva: 1. Masarykova základní škola Velká nad Veličkou, 2. Základní škola Strážnice, Školní, 3. Základní škola Uherský Ostroh, Jednotlivci: **ml. žákyně:** 1. Michaela Papežlková (ZŠ Uherský Ostroh) 130 cm, 2. Tereza Stuchlíková (ZŠ Uherský Ostroh) 125 cm, 3. Markéta Otevřelová (ZŠ Strážnice, Školní) 120cm, **ml. žáci:** 1. Martin Lipár (MZŠ Vel-

ká nad Veličkou) 140 cm, 2. Petr Kvapil (ZŠ Strážnice, Školní) 140 cm, 3. Pavel Josefík (ZŠ Strážnice, Marie Kudeřkové) 140 cm, **st. žákyně:**

1. Jana Šustková (MZŠ Velká nad Veličkou)

150 cm, 2. Magdalena Zpěvákova (ZŠ

Uherský Ostroh) 140 cm, 3. Kristýna

Tomečková (MŠ a ZŠ Hroznová

Lhota) 130 cm, **st. žáci:** 1.

Tomáš Mikulka (ZŠ

Strážnice, Školní)

165 cm, 2. David

Kýr (ZŠ Strážni-

ce, Školní) 160

cm, 3. Tomáš

Frola (MZŠ Velká

nad Veličkou)

155 cm.

Foto: Filip Fojtík

Hokej v Ostrohu staví na tamní mládeži

Hrá se jeden z přípravných zápasů hokejového potěru na zimáku v Uherském Ostrohu. Domáci Ostrožané vysoko prohráli proti Zlínu, debakl trenéru Rostislavu Polehňovi tolik nevadil jako přístup mladých hokejistů ke hře. „Ani jeden z vás nebruslil, viděli jste, co uměli s hokejkami, žádný z vás neměl snahu vybojovat puk,“ kritizoval své svěřence. „Byl to nepovedený zápas, ale před rokem skončil přesně opač-

ně a naši kluci byli lepší,“ vysvětloval za pár minut už s chladnou hlavou. Rostislav Polehňa je jeden z mládežnických trenérů v Uherském Ostrohu a téměř všechny svůj volný čas věnuje mladým hokejistům. Dobře ví, že se jeho svěřenci nemůžou každoročně rovnat s takovou baštou hokeje jako je Zlín.

„Rodiče si myslí, že podmínky jsou u nás stejné, ale ono to tak není. Ve Zlíně mají profesionální

trenéry, my všechno děláme po práci. Můžeme se měřit s Hradčínem nebo Brodem. Jsou to nesrovnatelně větší města, ale troufnu si říct, že jsme hokejově na stejné úrovni,“ tvrdí mládežnický kouč.

V podvědomí většiny rodičů a veřejnosti je, že je hokej poměrně drahý sport. Ostrožský trenér se to snaží vyvrátit: „Náš kluk hraje na kytaru, která ho vyjde na tři tisíce korun ročně. Tady

rodiče platí tři a půl, ale kluci jsou třikrát týdně na ledě, hrají turnaje a přátelské zápasy.“

Na zimáku v Ostrohu můžete vidět v hokejové výstroji i pětileté caparty. Ostrožský hokej dává prostě důraz na výchovu těch nejmenších hráčů. A jaký je zájem o hokej těch nejmenších? „Trénuji ročníky 2002/2003 a chodí dvanáct třináct kluků. Hokej by mělo hrát alespoň patnáct hráčů. Děcek není nikdy dost,“ postěžuje si trenér, který má ve svém kádru výhradně domácí hráče.

„Nejmenší jsou bez výjimky Ostrožané. Na těch to stavíme. Mezi staršími jsou i kluci z Blatnice nebo Moravského Písku, ale to jsou spíš výjimky a většinou jednotlivci. Věřím, že všechny věkové kategorie udržíme i do budoucna. Ty kluky prostě musíme sehnat,“ zakončil debatu Rostislav Polehňa.

Trenéři nejmladších hokejistů v Uherském Ostrohu. Ročník 2002/2003 společně s Brusličkou, tak si říká nejmladší hokejový potěr v Ostrohu. Vlevo Ivo Mikulec, v dresu rozhodčího Rostislav Polehňa a Petr Mika. Text a foto: Stanislav Dufka

Mladý klub inlinistů má ve Veselí velké plány

Nový sportovní klub, který je oděn doslova ještě do mateřských plenek, vznikl ve Veselí nad Moravou. Založili jej manželé Petr a Petra Korvasovi, kteří nejprve sebe a posléze i své dvě dcery nadchli pro in-line bruslení. Ukázalo se, že tento druh sportu ve městě zřejmě chyběl. Po pár měsících má totiž již dvacet členů a vzpruhou mu jistě je, že v úterý 21. února 2012 valná hromada Českého svazu kolečkového bruslení zařadila veselský klub mezi své oficiální členy. Krátce po jednom z tréninků jsme požádali trenérku Petru Korvasovou o krátký rozhovor.

Pojďme od počátku, kdy vlastně klub in-line bruslení ve Veselí vznikl?

Začali jsme se scházet od podzimu 2011. Nejprve jsme udělali nábor dětí, kterých se ve věku od čtyř do desíti let přihlásilo přibližně dvacet. Všechny nám začaly chodit a jsou tady doposud.

To je velmi slušné číslo. Jak často trénujete?

Máme radost, že mají rodiče i jejich děti o tento druh sportu zájem. Scházíme se v sokolovně třikrát týdně. Vždy ve středu, v pátek a v neděli. Dva tréninky jsou na bruslích a jeden je bez bruslí, kdy u dětí rozvíjíme fyzickou zdatnost.

Zmínila jste, že máte ve skupi-

ně i čtyřleté děti, zvládají tréninkovou zátěž?

Výtečně! Jsou nesmírně šikovné, snaživé a je radost s nimi pracovat.

Již několik let organizujete tzv. Veselské in-line závody. Proč jste změnili trasu?

Je to z toho důvodu, že nám dopravní inspektorát vystavil stopku. Vstoupila totiž v platnost nová vyhláška, podle níž musí být úplně uzavírka silnice po celou dobu konání akce. To je samozřejmě nemožné, pokud by i nadále vedl závod po silnici první třídy. Proto se letos jelo po jiné trase.

Vím, že vaše rodina je hodně soutěživá, zapojí se do závodů už i vaši mladí svěřenci?

Sezona in-line teprve začíná. Nejprve přišly na řadu halové závody a ty venkovní začaly až na konci dubna. Veselské in-line závody proto patřily mezi ty první. Doufám, že se děti zúčastní alespoň Otrokovického in-line poháru, který má tři kola. Je to poměrně blízko, tak snad ukecám některé rodiče, aby tam děti dovezli (se smíchem). V plánu máme startovat i na největší středoevropské sérii, která začne v Hradci Králové, pak pokračuje v Praze a nesmím opomenout ani Ostravu, kde se pojede světový pohár.

Máte už uzavřenou tréninkovou skupinu nebo stále ještě přibíráte nové členy? Co vlastně případní zájemci potřebují? Výhodou je, že v tomto sportu

stačí začátečníkům opravdu jen minimální průprava a základní vybavení. Mít dobré brusle je samozřejmě základ. Naštěstí se dnes již opravdu kvalitní brusle dají pořídit v relacích do dvou až tří tisíc korun. Samozřejmě naprosto všem doporučuji i přilbu. Jedná se o minimální investici, která může zachránit život. Děti ji navíc potřebují, i když jezdí na kole, takže ani novou kupovat nemusí. No a pak je důležité pořídit si chrániče minimálně na zápěstí. Případní zájemci se mi mohou ozvat na telefonu: 605 210 322 nebo nás kontaktovat na našich webových stránkách: www.in-lineveseli.cz. Opravdu každého dalšího zájemce mezi námi rádi přivítáme.

Text a foto: Hynek Zdeněk

Společný snímek členů nového sportovního klubu in-line ve Veselí nad Moravou.

Veselské Panenky přepsaly dějiny české házené

Veselské házenkářky poslední březnovou sobotu přepsaly dějiny nejen klubové, ale i české historie. Jako druhý český celek totiž dokázaly vyhrát společnou Česko-Slovenskou interligu a stát se tak neoficiálními mistryňmi bývalého státu. Pojďme si historické utkání a ná-

sledující oslavy týmu HK Britterm Veselí nad Moravou připomenout fotografiemi Filipa Fojtíka.

Poslední březnovou sobotu stačil k vítězství skutečně pouze krok.

Ten krok stál ale hodně bojů.

Házená někdy pořádně bolí.

Cesta za vítězstvím.

Obrovská radost všech hráček.

Bouřlivé ovace nadšených diváků nebraly konce.

Při oslavách nemohlo chybět šampaňské.

Sladká sprcha pro vítězný tým.

8 x Foto: Filip Fojtík

Hrubá Vrbka vzpomínala na osvobození

Bojovou akcí mezi Němci a Rumuny, pietním aktem u pomníku padlých a výstavou si v Hrubé Vrbce v polovině dubna zavzpomínali na osvobození obce. Cílem bylo vzdát čest všem, kteří za druhé světové války zahynuli. Na Hornácko se přijel padlým vojákům poklonit generální konzul ruské federace Andrej Šaraškin. „Tuto vzpomínku jsme byli dlužni všem padlým vojákům i civilistům, kteří kvůli válce zemřeli. Měli bychom si je připomínat častěji,“ uvedl starosta obce Stanislav Prášek. (Mnoho dalších fotek a informací naleznete v aktualitách na www.ostrozsko.cz)

Text a 3x foto: Lenka Fojtíková

U památníku padlých se při modlitbě sešli farář evangelické církve Mojmir Blažek (vlevo) a pravoslavný biskup Jáchym (vpravo).

Po bojové ukázce vítaly krojované dívky osvoboditele slivovici a chlebem se solí.

Oslav se zúčastnily také domácí ženský a mužský pěvecký sbor.

Zahradnictví u Vaškovců v Hluku
Srdce Vás zveme do našeho zahradnictví s 86-letou tradicí.
založeno 1926

- Celý květen a červen nabízíme široký sortiment balkonových květin - známé i spousta novinek (20 barev plnokvětých pelargonií, 20 barev surfinií a dalších 30 různých oblíbených druhů).
Letničky na hroby, okrasné dřeviny, zakrsle hrobové dřeviny, trvalky, skalničky, sazenice zeleniny aj.
- Letos poprvé až 35 druhů BYLINEK - známé i zbrusu nové exotické bylinky z Afriky nebo Číny.
Podívejte se na našem webu nebo osobně u nás. Těšíme se na Vás.

www.zahradnictvihluk.cz Najdete nás v Hluku za sportovní halou, ul. U Stadionu 1030, otevřeno Po-Pá 8-12, 14-18. So 8-12, tel.: 721 404 200, 606 186 953

Nabízíme také kompletní svatební výzdobu, návrhy a realizace zahrad.

SPECIALIZOVANÁ PRODEJNA **Nábytek**
www.televiznistolky.eu www.postel-matrace.cz **NA ZDRAVÉ SPANÍ**
 NA RYNKU 1493, KUNOVICE
 TEL.: 572 501 602

*Mimořádné cenové zvýhodnění
 bukových postelí
 od 7 550,-*

*Jsme 50 let na trhu
 magniflex*

1+1 **AKCE**
 při nákupu jedné ortopedické matrace
 dostanete stejnou kvalitní matraci v záruce 10 let
ZDARMA

**SLEVA na vybrané matrace 20-60%
 K NÁKUPU ZDRAVOTNÍ MATRACE POLŠTÁR ZDARMA**

největší výběr ortopedických - zdravotních matrací - příkrývek - polštářů - roštů - postelí

Zpravodaj Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko

Nové akce podpořené z Folklórního fondu MAS 2012

**Představení práce ZŠ Ostrožské Lhoty v projektu
„Školy pro venkov“**

MAS podpořila další projekty

Blatničtí vinaři otvírají své sklepy

Členové Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko

Podpořené akce 5. výzvy Folklorního fondu MAS Hornácko a Ostrožsko

Milí čtenáři, letí to, čas nestavíme, je to již 4 roky, co se pravidelně vyhlašuje Folklorní fond MAS Hornácko a Ostrožsko na podporu folklorních a kulturních aktivit, především na záchranu lidového tance verbuňku. Těší nás, že se za tu dobu z některých akcí staly tradičně pořádné a návštěvníky vyhledávané akce. Informace z konaných akcí vám pravidelně přinášíme v časopise, i na stránkách MAS - www.leader.ostrozsko.cz.

V březnu 2012 se do 5. výzvy přihlásilo 22 zájemců, kteří v součtu požadovali finanční příspěvek ve výši 210 000 Kč. Bohužel ne všechny žádosti mohly být podpořeny, jelikož alokace na 5. výzvu činila 100 000 Kč. Výběrová komise MAS nakonec podpořila 19 žádostí. A tady je nabídka na podpořené akce, včetně termínu konání:

Název (jméno) žadatele	Název projektu	Termín akce	Schválený příspěvek
Slovácký krúžek Háječek – CM Višňa	Koncert k 5. výročí CM Višňa z Ostrožské Lhoty	Ostrožská Lhota, 22. dubna 2012	4 000,-
Slovácký krúžek Háječek – Dětský národopisný soubor Kameňáček	Dětský národopisný soubor Kameňáček – soustředění na Babí Hoře	Ostrožská Lhota, 20.5.-26.5.2012	3 000,-
Slovácký krúžek Háječek	Výstava krojovaných svatebních fotografií, výzdoba zdi dvora Háječku ornamenty	Ostrožská Lhota, 20.5.2012	2 000,-
Blatnická studáněčka, o.s.	Verbuňk? Ten milujeme!	Blatnice, 5 – 12/2012	3 000,-
Folklorní soubor Novoveštan, o.s.	Zpívání pod vánočním stromem	Ostrožská Nová Ves, 1.12.2012	6 000,-
Pavla Švrčková	IV. Ročník Setkání Harmonikářů a Heligonkářů	Suchov, říjen 2012	7 000,-
Cech blatnických vinařů	Putování po blatnických búdách	Blatnice, 19.5.2012	8 000,-
Markéta Pančíková Moštková – FS Jasenka	„Když si já zazpívám...“	Boršice u Blatnice, červen 2012	3 000,-
Občanské sdružení Galuško Slovácko	„Galuškovo Slovácko 10.“	Uherský Ostroh, 1. července 2012	8 000,-
Spolek za Suchovskou republiku	Cestami suchovských republikánů na Ozvěny Hornácka	Suchov, Velká nad Veličkou, 18.8.2012	7 000,-
Anna Holešová	Sáharské vzpomínání	Nová Lhota, listopad 2012	7 000,-
Mužský pěvecký sbor Louka	Předvánoční zvyky a obyčeje	Louka, 2.12.-3.12.2012	7 000,-
Haštera o.s.	Do tajů verbuňku II.	Uherský Ostroh, červen – listopad 2012	3 000,-
Matice svatoantonínská	NA BLATNICKÉ HOŘE	Blatnice, 9. 6. 2012	2 000,-
Petr Miškeřík, Hornácký mužský pěvecký sbor	Hodová přehlídka pěveckých sborů	Velká nad Veličkou, 27.10.2012	7 000,-
OSTROŽAN II. o.s.	Letní beseda u cimbalu s přehlídkou slováckého verbuňku	Uherský Ostroh, 14.7.2012	2 000,-
Dechová hudba Blatnička o.s.	Muzika bez hranic	Blatnička, 28.4.2012 – 8-2012	6 000,-
FS Lipovjan, o.s.	Keď sme precházali...	Lipov, 5. května 2012	8 000,-
Futra, občanské sdružení pro Hornácko	V. ročník výstavy výtvarného umění při Hornáckých slavnostech 2012 spojené s výtvarnou dílnou pro děti a mládež	Velká nad Veličkou 20.7.-22.7.2012 (výtvarná dílna 5.7.-8.7.2012)	7 000,-

Ostrožská Lhota v projektu Školy pro venkov

V loňském roce se škola v Ostrožské Lhotě zapojila do Projektu Školy pro venkov, jehož výstupem bude regionální pracovní sešit pro další využití ve výuce.

V rámci tohoto projektu se ostrožskolhotští pedagogové setkávají s pamětníky Ostrožské Lhoty, spolupracují s místní knihovnou, vyhledávají články na internetových stránkách, navštěvují školení Školy pro venkov např. v Hluku, ve Velké nad Veličkou a čerpají tak informace do zmíněného regionálního pracovního sešitu, který bude

jistě velkým přínosem, protože se tak všichni dozvíme více o okolí, v němž žijeme. Do projektu jsou částečně zapojeny také děti. V hodinách přírodopisu se s učiteli vydávají do místní přírody, kde objevují faunu a flóru Ostrožské Lhoty. V dějepise žáci s pedagogy pátrají po významných událostech, které se v místě jejich bydliště odehrály. V českém jazyce se vypráví regionální pověsti. V dalších hodinách je naplánován také výjezd na kolech po místních cyklostezkách. Vyučování se díky programu Školy pro venkov stává zpestřením a děti i učitelé baví.

Součástí projektu, je také vydávání školního časopisu, do kterého přispívají svými články, fotografiemi a dalšími materiály, žáci školy a pedagogové. Ve Školnovinách (tak se časopis jmenuje) se tak dozvídáte spoustu zajímavých informací ze školních akcí, úspěchů žáků, článků vztahujících se k projektu Školy pro venkov, hádanek, soutěží a mnoho dalšího. Školní tým složený z pedagogů Mgr. Tomáše Mlčocha, Mgr. Evy Martyčákové, Mgr. Gabriely Hanákové, Mgr. Vity Pjajčika a Mgr. Simony Mikulicové, tak společně s dětmi vytváří pro čtenáře informativní a zábavné počení týkající se nejen projektu,

ale také dění školy. Čtvrtletník Školnoviny vydává ZŠ a MŠ Ostrožská Lhota, příspěvková organizace v rámci realizace projektu „Školy pro venkov“ pod záštitou MAS Hornácko a Ostrožsko, a.s. První číslo časopisu spatřilo světlo světa v květnu 2011 a jeho tématem bylo „Jaro“. Následovalo podzimní, druhé číslo, s námětem „Cestování“ a momentálně jsou připravovány třetí Školnoviny, které budou zaměřeny na 100. výročí budovy Základní školy v Ostrožské Lhotě. Tímto bychom Vás rádi dne 12.května 2012 od 13.00 do 19.00 hodin pozvali na DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ aneb „ZPÁTKY DO ŠKOLNÍCH LAVIC“ u příležitosti oslav 100.výročí založení. Těší se na Vás učitelé a žáci ZŠ Ostrožská Lhota.

-Simona Mikulicová-

Srdečně vás zveme

dne 12. května 2012 od 13.00 do 19.00 hodin na

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

aneb

„ZPÁTKY DO ŠKOLNÍCH LAVIC“

u příležitosti oslav 100.výročí založení budovy školy.

Těší se na vás učitelé a žáci ZŠ Ostrožská Lhota.

Vybrané žádosti 8. výzvy Realizace místní rozvojové strategie osy IV.1.2. MAS Hornácko a Ostrožsko

Pokud jsme se domnívali, že rekordní počet žádostí byl v 6. výzvě – 18 žádostí, tak 8. výzva nás velmi rychle vyvedla z omylu, jelikož se přihlásilo 33 žadatelů se svými projekty! Zájem nás mile překvapil, jelikož je patrné, že už o MAS ví spousta podnikatelů i neziskových organizací v regionu.

Tady je stručná rekapitulace zaregistrovaných žádostí v číslech:

Fiche 1 Podpora cestovního ruchu	6 žádosti ve výši	3 238 941 Kč
Fiche 4 Ochrana a rozvoj kulturního dědictví venkova	8 žádosti ve výši	3 035 897 Kč
Fiche 5 Podpora drobných výrobců místních produktů	7 žádost ve výši	886 213 Kč
Fiche 6 Podpora zemědělských podnikatelů	7 žádost ve výši	783 884 Kč

Fiche 7 Podpora drobných podnikatelů
 Celkem

 4 žádost ve výši
 32 žádostí ve výši

 993 554 Kč
8 938 489 Kč

Po registraci na MAS probíhala administrativní kontrola žádostí. Kontrolou neprošel jeden projekt. Ostatní projekty měly doloženy povinné přílohy a splnily kritéria obsahové správnosti a přijatelnosti. Opravdový oříšek a spoustu práce čekalo šesti člennou výběrovou komisi. Výběrová komise si musela dát i více času na hodnocení, aby každý projekt řádně nastudovala. Každý člen komise hodnotil 14 - 17 žádostí, aby byla splněna podmínka – každou žádost musí hodnotit min. 3 hodnotitelé. Při hodnocení výběrové komisi velmi pomohla i veřejná obhajoba projektů, kde žadatelé prezentovali své projekty, a výběrová komise kladla doplňující dotazy k jednotlivým projektům. Nejčastější otázka padala na vytvoření pracovního místa. Žadatelé měli velkou snahu bojovat o svůj projekt, o čemž svědčí, že o obhajobu mělo zájem 28 žadatelů.

Nakonec dle bodového hodnocení uspělo k zaregistrování na RO SZIF Olomouc 23 žádostí, v požadované výši dotace **5 548 960,- Kč**, tak, aby byl dodržen finanční plán Fichí a naplňování monitorovacích indikátorů stanovených dle SPL. Registrace proběhla 26. března 2012:

Název (jméno) žadatele	Název projektu	Místo realizace	Výše dotace (Kč)
Fiche 1			
Ing. Tomáš Staněk	Vybavení ubytovacího zařízení v Blatničce	Blatnička	999061
NATURO-PROMENANTE s.r.o.	Rekonstrukce stávající fasády hotelu a dostavba kolonády pro vstup do hotelu a wellness	Javorník	296802
SKI-MORAVIA s.r.o.	Rozšíření osvětlení sjezdovky ve SKI areálu Nová Lhota	Nová Lhota	201478
Jana Kubíková	Rekreační středisko Vápenky - Wellness a Sport centrum	Nová Lhota	406982
Fiche 1 celkem dotace			1904323
Fiche 4			
Obec Boršice u Blatnice	Vybavení domu lidových tradic v Boršicích u Blatnice	Boršice u Blatnice	419730
Římskokatolická farnost Blatnice pod Svatým Antonínkem	Výmalba vnitřní části kostela Nanebevzetí Panny Marie	Blatnička	315000
Obec Louka	Revitalizace kamenného kříže v Louce - Záhumenice	Louka	84450
Obec Kuželov	Obnova památníku obětem 1. světové války v obci Kuželov	Kuželov	142650
Jana Tomešková	Rekonstrukce stodoly - Expozice	Hrubá Vrbka	379081
Římskokatolická farnost Ostrožská Lhota	Kostel sv. Jakuba Ostrožská Lhota - sanace vlhkého zdiva spodní stavby	Ostrožská Lhota	272745
Fiche 4 celkem dotace			1613656
Fiche 5			
Jaroslava Staňková	Pořízení nových nerezových nádrží na víno	Blatnice pod Svatým Antonínkem	118080
VÍNO ZLOMEK & VÁVRA s.r.o	Dokončení modernizace provozovny na výrobu vína - Vinařství Zlomek&Vávra	Boršice u Blatnice	196989
Mgr. Pavla Kopečná Hrušková	Ať náš poklad klidně zraje	Blatnice pod Svatým Antonínkem	66700
František Polehňa	Modernizace vinařství - mlýnkoodstopkovač s rmutovým čerpadlem	Blatnice pod Svatým Antonínkem	55500
Jan Cícha	Technologie výroby vína	Blatnice pod Svatým Antonínkem	162500
Miroslav Minařík	Nákup technologie	Blatnička	125000
Vítězslav Minařík	Nákup technologie	Blatnička	66000
Fiche 5 celkem dotace			790769
Fiche 6			
Luděk Kostelanský	Nákup rosiče	Lipov	120000
Dušan Soviš	Zatlačovač kůlů a sloupků, Osečkovač letorostů	Blatnice pod Svatým Antonínkem	117500
Mgr. Iva Nováková Pavlíková	Nákup čelního nakladače s kleštěmi na balíky	Malá Vrbka	150000
Fiche 6 celkem dotace			387500
Fiche 7			
tiling cz s.r.o.	Pořízení montážního vozidla včetně vybavení	Uherský Ostroh	305462
ŽUSY s.r.o.	Za zvýšení prodejnosti a flexibility produktů „od sv.Antoníčka“	Boršice u Blatnice	500000
Václav Mareček	Pořízení olepovačky hran	Ostrožská Nová Ves	47250
Fiche 7 celkem dotace			852712

Další 9. výzva se plánuje v prosinci 2012, kdy se budou rozdělovat již finance na rok 2013.

Pozvánka na Putování po blatnických búdách

Doprovodný program

- Jízda koňským spřežením
- Ukázky lidových řemesel malování kraslic
- Dřevořezba
- Pletení z orobince
- Zpívání po búdách
- Blatnické muzeum

Kulturní program

15.00 hod. Folklórní pásmo

- Dětský taneční soubor Vavřínek
- Cimbálová muzika - Blatnická studánečka
- Mužský pěvecký sbor - Ženy z Blatnice

18.30 - 22 hod. K tanci i poslechu

- Písničkář Honza Blahynka - Rané bojs - country
- Cimbálová muzika Pavla Můčky

1. Mladé vinařství
2. Vinařství Polehňa
3. Vinařství Cícha
4. Vinařství Jan Cícha
5. Rodinné vinařství Hanákoví
6. Vinařství Michal Robek
7. Vinařství Antonín Hanák
8. Vinařství Pavel Polehňa
9. Vinařství Soviš

10. Rodinné vinařství Petratur
11. Vinařství Vyskočil
12. Vinařství Josef Kuřina
13. Vinařství Broněk Ratajský
14. Vinařství Aleš Ratajský
15. Vinařství Staňkovi
16. Vinařství Smějsík
17. Rodinné vinařství Vyskočil
18. Obecní buda VIP

19. Vinařství Zdeněk Mezulánik
20. Vinařství MVDr. Milan Hanačík
21. Vín Blatel
22. Vinařství Ing. Josef Škopík
23. Vinařství Ing. Vojtěch Masařík
24. Vinařství Ing. Václav Cícha
26. Vinařství Milan Bogar
27. Vinařství Pavel Hruška

28. Muzeum obce
29. Vinařství Straka
30. Vinařství Kozumplik - pletení z orobince
31. Vinařství Jaroslav Křivák
32. Vinařství Petratur
33. Vinařství Křápek
34. Vinařství Václav Hanák

**TAXI : 602 778 418
608 823 560**

Termín: 19. 5. 2012 od 10.00 hodin

Místo: celá obec Blatnice

Vstupné: 600Kč (pokladna na obecním úřadu)

cena zahrnuje degustaci ve všech búdách (sklepech), degustační skleničku, taštičku, mapku, tužku, poukaz na odběr vína v hodnotě 200Kč

Program:

- Možnost prohlédnout si výstavu uznávané malíčky paní Barbory Lungové. Její obrazy budou vystaveny v obřadní síni (pokladna) OÚ Blatnice pod Svatým Antonínkem.
- volná degustace: 10 - 19 hod
- rozvoz koňským spřežením
- bohatý kulturní program začíná v 16:00hod a vystoupí zde děti naší MŠ, dětský folklórní soubor Vavřínek, cimbálová muzika Blatnická studánečka, ženský a mužský pěvecký sbor. Večerní program s country kapelou
- ukázka lidových řemesel (malování kraslic a pletení orobince, vyřezávání dřevěné motivy), volný vstup do blatnického muzea
- občerstvení s místními specialitami, seminář na téma JÍDLO&VÍNO

www.vinariblatnice.cz/putovani-2011

Realizujeme projekt s názvem „Moravské a slezské ovocné stezky“

Podstata projektu národní spolupráce sedmi regionů spočívá v aktivitách, které směřují k zachování a rehabilitaci ovocných stromů, jakožto dárců plodů, jako součásti mnoha tradic a významných krajinných prvků.

Sbíráme ovocné recepty, které budou zveřejněny na speciálních webových stránkách:

- Ovocná jídla
- Ovocné dezerty, koláče
- Ovocné marmelády, kompoty, šťávy, sirupy, nakládané ovoce
- Ovocné pálenky, likéry
- Sušené ovoce

STO NEJLEPŠÍCH RECEPTŮ OCENÍME NOVOU PUBLIKACÍ „SEDM TVÁŘÍ OVOCNÁŘSTÍ“

Své recepty nám zasílejte na e-mail: mikroregion@ostrozska.cz nebo mas@ostrozska.cz.
Děkujeme.

SVATÝ ANTONÍNEK 2012

Římskokatolická farnost Blatnice pod Svatým Antonínkem

3.6. 2012	10:30	Pout' Matice svatoantonínské <i>P. František Bezděk, SDB, Fryšták</i>
13. 6. 2012	17:00	Domácí pout' ke cti svatého Antonína <i>P. Miroslav Hřib, farář Nezamyslice, děkan Prostějov</i>
17. 6. 2012		Hlavní pout' ke cti svatého Antonína
	8:00	<i>P. Petr Bulvas, biskupský delegát pro pastorační Olomouc</i>
	9:00	<i>P. Miroslav Reif, farář Ostrožská Lhota</i>
	10:30	<i>P. Radim Kuchař, spirituál Stojanovo gymnázium Velehrad</i>
	14:00	Adorace a svátostné požehnání Koncert sboru a doprovodný program Stojanova gymnázia Velehrad
1. 7. 2012		Pout' svatých Petra a Pavla
	9:00	<i>P. Miroslav Reif, farář Ostrožská Lhota</i>
	10:30	<i>P. Josef Pelc, děkan Uherský Brod</i>
15. 7. 2012	15:00	Pout' nemocných a pomazání <i>P. Zdeněk Stodůlka, farář Blatnice pod Sv. Antonínkem</i>
26. 8. 2012		Děkovná pout' – dožínková
	9:00	<i>P. Miroslav Reif, farář Ostrožská Lhota</i>
	10:30	<i>Mons. Josef Hrdlička, pomocný biskup olomoucký</i>
		Po mši svaté bude požehnána Cyrlometodějská poutnická cesta Velehrad - Svatý Antonínek
27.10. 2012	16:00	Dušičková pout' a křížová cesta <i>P. Pavel Klimovič, SDB, Praha</i>
31.12. 2012	24:00	Silvestrovská půlnoční mše svatá <i>P. Miroslav Suchomel, farář Staré Město</i>

První úterý v měsíci se v 15.00 hodin modlíme a je sloužena mše svatá za kněze.

KNĚŽSKÁ KRUCIÁTA

Od 1. 4. 2012 do 31. 10. 2012 je každou neděli sloužena mše svatá v 15.00 hodin.

PROSEBNÉ POUTĚ FARNOSTÍ vždy v neděli v 15.00 hod.

6. 5. 2012	VESELÍ NAD MORAVOU
13. 5. 2012	LIPOV a LOUKA
24. 6. 2012	NIVNICE a KORYTNÁ
8. 7. 2012	OSTROŽSKÁ NOVÁ VES
22. 7. 2012	UH. HRADIŠTĚ, POLEŠOVICE
29. 7. 2012	NEDAKONICE, KOSTELANY, DOLNÍ HORNÍ NĚMČI
5. 8. 2012	VELKÁ nad Vel., KUŽELOV a KNĚŽDUB
12. 8. 2012	VLČNOV
9. 9. 2012	STRÁŽNICE, PETROV, RADĚJOV
16.9.2012	HROZNOVÁ LHOTA
23. 9. 2012	SUDOMĚŘICE
30. 9. 2012	VNOROVY

**KONCERT
NA BLATNICKÉ HOŘE**
Sobota 9. 6. 2012
v 17.00 hodin
HRADIŠŤAN
umělecký vedoucí - Jiří Pavlica

Více na : www.antoninek.cz

KAPLE JE OTEVŘENA DENNĚ

Muzikál potěšil a přinutil k zamyšlení

Muzikál Ztracená ovečka přilákal do sálu Kulturního domu v Hrubé Vrbce stovky návštěvníků. Více než padesátka herců přinutila všechny přítomné k zamyšlení o dobru, zlu a naší svobodné volbě se v každé situaci rozhodnout, co je pro nás prioritou. Herci, mezi nimiž převládaly děti, připomněli biblický příběh Ježíše Krista, jemuž záleží na všech lidech. Ti byli znázorněni ovečkami, o něž se stará dobrý pastýř.

Pokud by někdo čekal sladkobolný příběh, tak mohl být překvapený. Mezi písněmi se objevilo i rapování. Kostýmy znázorňující pokušení byly přitažlivé a lákavé, jak už občas zlo bývá. Jistě není bez zajímavosti, že se při nácvičku muzikálu dali dohromady bez jakýchkoliv předsudků evangelici i katolíci. Prvotní impuls vzešel od Judit Blažkové, dcery evangelického faráře v Hrubé Vrbce Mojžíře Blažka. Ke spolupráci přizvala učitelku Církevní základní školy ve Veselí nad Moravou Evu Mikloškovou. V muzikálu dále účinkovaly děti z Mateřské školy v Hrubé Vrbce a děti ze Základní školy v Kuželově. Do nácvičky se zapojil tým šesti dospělých. Maminky potom připravovaly malým hercům kostýmy.

V Hrubé Vrbce dokázali, že lze dělat velké a krásné věci i v menších obcích. Má to ale jednu podmínku. Musí se najít ochotní lidé, kteří mají zájem věnovat se dětem a mládeži bez toho, že dostanou něco zaplaceného. Jedinou

odměnou je pro ně potlesk, poděkování starosty obce, vedení škol a hlavně dobrý pocit, že něco udělali pro budoucí generaci.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Hlavní roli ovečky Milky bravurně zvládla Sára Motyčková z Veselí nad Moravou. Dokázala se připravit za pouhých čtrnáct dnů, protože byla náhradnice.

Herci představující zlo měli tmavé kostýmy.

Zasloužený potlesk spokojených návštěvníků.

Na scéně se objevilo okolo padesáti herců. (Mnoho dalších fotografií naleznete v aktualitách na: www.ostrozsko.cz.)

Mladé Horňácko slavilo čtyřicátiny

„Mladé Horňácko slaví čtyřicátiny a přitom je stále mladé,“ řekl při jubilejním ročníku úspěšného pořadu lipovský starosta Ladislav Franta. „Jsem velmi rád, že se každý rok podaří připravit nový program. Nepotvrdila se tak proroctví některých pesimistů, že už brzy nebude chtít nikdo vystupovat,“ upozornil starosta Velké nad Veličkou Jiří Pšurný. Při příležitosti kulatého jubilea vydala obec sborník mapující historii ojedinělého pořadu. Nechybí v něm poděkování mnoha obětavým lidem, kteří jsou ochotni se stále věnovat novým generacím.

Text a 7x foto: Lenka Fojtíková

Děti z Krahulíčku připomněly zvyk vynášení Moreny, který je v Hrubé Vrbce stále živý.

Krahulíček zatančil sedlcké.

Děti z Krahulíčku při tanci Chodě po včelinku, žala jatelinku.

Děti z Javorníčku letos vystoupily s pásmem U potoka.

V potěru nejmenších členů Lipovjánku je naděje udržení folkloru v Lipově.

Kluci předvedli, že umí zatančit i verbuňk.

Zástupci Veličánku, Lipovjánku, Lhotáčku a Suchovjánku připomněli chlapecké hry.